

อายุรแพทย์กับปัญหาจริยธรรม

พระพรหมคุณาภรณ์ (ป. อ. ปยุตฺโต)

อายุรแพทย์กับปัญหาจริยธรรม

© พระพรหมคุณาภรณ์ (ป. อ. ปยุตฺโต)

ISBN 974-586-745-4

พิมพ์ครั้งแรก - มกราคม ๒๕๓๓ ๓,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ครั้งที่ ๒ (เคยพิมพ์รวมเล่ม แต่ไม่ได้นับ) - สิงหาคม ๒๕๕๓ ๑,๐๐๐ เล่ม

- การเขียนอายุราชการของ น.พ.ศิริศักดิ์ และพ.ญ.กาญจน์ เจนวณิชสถาพร
และน.พ.ทรงศักดิ์ เสรีโรดม

พิมพ์ที่

สารบัญ

อนุโมทนา.....	(๑)
คำกล่าวนำของประธานราชวิทยาลัยอายุรแพทย์แห่งประเทศไทย.....	๑
อายุรแพทย์กับปัญหาจริยธรรม.....	๓
๑ ปัจจัยที่ส่งเสริมและบั่นทอนจริยธรรม.....	๖
ปัจจัยที่ส่งเสริมจริยธรรม.....	๗
ปัจจัยที่ขัดขวางบั่นทอนจริยธรรม	๑๐
สถานะของแพทย์ในสังคมไทยปัจจุบัน	๑๔
๒ เหตุใดแพทย์จึงต้องมีจริยธรรม	๑๗
ความรับผิดชอบในฐานะผู้นำของสังคม.....	๑๘
ความรับผิดชอบในฐานะผู้ได้เปรียบ	๒๐
ความรับผิดชอบต่อประโยชน์สุขของเพื่อนมนุษย์.....	๒๑
ความรับผิดชอบต่อชีวิตทั้งของตนเองและของผู้อื่น.....	๒๓
ความรับผิดชอบต่อสถาบันวิชาชีพแพทย์.....	๒๖
๓ ปัญหาจริยธรรมสำหรับแพทย์ที่มีจริยธรรม	๒๙
สังคมยิ่งเจริญ ปัญหาจริยธรรมยิ่งเพิ่มมากและซับซ้อน.....	๒๙
ตัวอย่างปัญหาใหม่ ๆ ในทางจริยธรรม.....	๓๑
หลักการทั่วไปในการพิจารณาปัญหาจริยธรรม.....	๓๓
วิธีปฏิบัติในการใช้หลักทั่วไปพิจารณาวินิจฉัย	
ปัญหาใหม่ ๆ ทางจริยธรรม.....	๓๔
ความมั่นใจในการปฏิบัติหน้าที่และความมีจริยธรรม	๓๙
คำกล่าวสรุป.....	๔๓

คำกล่าวนำ

ของ

นายแพทย์กมล สินธวานนท์

ประธานราชวิทยาลัยอายุรแพทย์แห่งประเทศไทย

กราบนมัสการ พระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณพระเทพเวที ท่านคณบดี สมาชิก
ราชวิทยาลัยอายุรแพทย์ และท่านผู้มีเกียรติที่เคารพ

เช้าวันนี้ นับได้ว่าเป็นโอกาสอันประเสริฐ ที่นอกจากเราจะได้รับฟังความคิด แนวความคิด ประสบการณ์ในเรื่องวิชาการแพทย์ และวิชาทางแพทย์และวิทยาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องด้วยแล้ว ทางคณะผู้บริหาร ก็ถือว่าเป็นโอกาสอันดีที่จะได้รับฟังธรรมกถา จากพระคุณเจ้า เจ้าคุณพระเทพเวที ในเรื่อง "อายุรแพทย์กับปัญหาจริยธรรม" ซึ่งคงจะเป็นประโยชน์แก่พวกเราเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในสมัยที่วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีทางด้านการแพทย์ก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว และที่สำคัญอย่างยิ่งก็คือ สื่อมวลชนเวลานี้อะไรเกิดขึ้น ใช้เวลาผ่านดาวเทียมเกือบจะทันทีที่เหตุการณ์เกิดขึ้น ต้นข่าวก็กระจ่ายไปได้ทั่วโลก ที่จะมีเวลาคำนึงถึงเรื่องจริยธรรม เป็นเรื่องสำคัญ

กระผมขอเรียนว่า แพทย์ธรรมดาก็มีจริยธรรมอยู่แล้ว เหมือนสามัญชนทั้งหลายที่เป็นสัตบุรุษ แต่สังคมนั้นหวังว่า เราจะมีจริยธรรมในระดับที่สูงขึ้น หรือไม่ก็เคร่งครัดกว่าเดิม ในฐานะที่

แพทย์ประกอบวิชาชีพเวชกรรม

แม้ว่าแพทย์บางท่านจะไม่ได้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม แต่ถ้าท่านใดประกอบวิชาชีพเวชกรรม กระผมว่านอกจากจริยธรรมที่จะหนักหนาขึ้นแล้ว ยังก้าวล่วงไปสู่กฎหมาย มีกฎหมายออกมาควบคุมด้วย และเราก็เกี่ยวข้องกับทั้งเกิด ตาย และระหว่างกลาง มีอยู่เสมอ ซึ่งกระผมจะไม่กล่าวให้ยาวความ

การที่จะกล่าวแนะนำ ท่านเจ้าคุณพระเทพเวที โดยใช้เวลานั้น ก็เป็นการยาก เพราะกระผมเชื่อว่าท่านผู้สนใจมาในวันนี้ส่วนมากก็ได้เคยทราบนัยสการท่านอย่างใกล้ชิด หรือได้ติดตามงานของท่านอยู่แล้ว ซึ่งผมจะไม่กล่าวถึงคุณวุฒิการศึกษาของท่าน ผมเชื่อว่าท่านรู้ดี

งานหนึ่งซึ่งบุคคลกล่าวถึงในยุคปัจจุบันนี้ คือ หนังสือ เรื่อง พุทธธรรม ของท่าน ตั้งแต่ฉบับเดิมที่พิมพ์ ๒ ครั้ง และฉบับขยายความซึ่งพิมพ์ครั้งที่ ๓ และกระผมเพิ่งทราบจากท่านเมื่อสักครู่ว่า ฉบับครั้งที่ ๔ ได้พิมพ์ออกมาประมาณเดือนหนึ่งแล้ว อันนี้ก็เป็นที่กล่าวขวัญและเป็นที่ยกย่องว่าเป็นตำรา และในเรื่องอรรถรสก็ได้รับรางวัลในด้านวรรณกรรมแล้ว

เพราะฉะนั้น เพื่อให้เปลืองเวลาต่อไปในการกล่าวในด้านนี้ กระผมขอถือโอกาสนี้ ขออาราธนาพระคุณเจ้าได้โปรดแสดงธรรมกถา และหวังว่าพวกเราคงจะได้รับประโยชน์ และน้อมนำไปปฏิบัติ

ขอกราบอาราธนา

อายุรแพथย์กับปัญหาจริยธรรม*

ขอเจริญพร ท่านผู้เป็นประธาน ท่านคณบดี ท่านอาจารย์แพथย์ และท่านผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่าน

ในวันนี้ อาตมภาพได้รับอาราธนามาโดยกำหนดให้พูดในหัวข้อเรื่อง อายุรแพथย์กับปัญหาจริยธรรม พอดีว่า ที่ประชุมนี้ ตอนนี้อยู่ยังมีผู้ที่ร่วมประชุมมาน้อยหน่อย เข้าใจว่ารถคงจะติดมาก ก็คงจะได้พูดแบบสบาย ๆ เป็นกันเองไปพลาง ๆ

บุคคลภายนอก เช่นอาตมภาพ เวลาได้รับนิมนต์หรือได้รับเชิญให้มาพูดเกี่ยวกับเรื่องทางแพथย์ โดยเฉพาะในเรื่องที่เป็นปัญหาบางที่ก็ไม่ค่อยสบายใจนักที่จะพูด เพราะอาจจะต้องมีการวิจารณ์ตามปกติในสังคมไทยเรามีความเคารพนับถือแพथย์ ถือว่าเป็นผู้มีพระคุณแก่ชีวิต และคนไทยจำนวนมากหรือคนทั่วไป ก็ต้องเคยได้รับการช่วยเหลือดูแลรักษาจากแพथย์ไม่มากนักน้อย อย่างอาตมภาพผู้พูดเอง ก็ได้รับความเอื้อเฟื้อจากแพथย์อยู่เสมอ ย่อมระลึกถึงคุณความดีของแพथย์ทั้งหลาย และแพथย์จำนวนมากทีเดียว ก็เป็นผู้ที่มีคุณธรรมมีเมตตากรุณา ก็ทำให้เกิดความประทับใจ

อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันนี้ เราได้ยินได้ฟังคำวิจารณ์เกี่ยวกับ

---

* ปาฐกถาพิเศษ ในการประชุมวิชาการกลางปี ๒๕๓๒ ของราชวิทยาลัยอายุรแพथย์ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๓๒

เรื่องความประพฤติของแพทย์หนาหูขึ้น ซึ่งเป็นแนวโน้มที่ไม่ค่อยน่าสบายใจ ถ้ามองในแง่ของความไม่ประมาท เราก็ต้องมาช่วยกันคิดหาทางป้องกันแก้ไขว่า ทำอย่างไรจะให้กิจการแพทย์นี้ เป็นไปด้วยดีตามวัตถุประสงค์ คือเป็นประโยชน์แก่อกุลแก่สังคมไทยเราให้มากที่สุด พร้อมกันนั้นก็ให้สถาบันแพทย์คงอยู่ในฐานะซึ่งเป็นที่เคารพนับถือต่อไป

แต่ในสภาพปัจจุบันนี้ สิ่งแวดล้อมทางสังคมดูเหมือนไม่ค่อยเอื้อที่จะให้มีการรักษาจริยธรรม เพราะคนมีค่านิยมบริโภคนิยมหรือค่านิยมในทางวัตถุมาก และต้องการความมีสถานะในทางสังคมต่างๆ การที่คนเรามีความเห็นแก่ตัวกันมากขึ้น บุคลากรทางการแพทย์พร้อมทางวัตถุ มุ่งแต่จะหาเงินทอง จนถึงกับถือเอาการมีทรัพย์สินเงินทองเป็นเครื่องวัดความดีไปก็มี สภาพเช่นนี้เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้การรักษาจริยธรรมเป็นไปได้ยาก เพราะจริยธรรมนั้นเป็นคุณค่าทางจิตใจ และบางทีก็เป็นเรื่องตรงข้ามกับการมีทรัพย์สินเงินทองมาก ไปกันไม่ได้เหมือนการเดินสวนทางกัน ในสภาพนี้เราจะแก้ปัญหากันอย่างไร

ในการพูดถึงเรื่องอายุรแพทย์กับปัญหาจริยธรรมนั้น มีแง่ที่จะพูดได้อีกน้อย ๒ อย่าง คือ

๑. ปัญหาจริยธรรมที่ตัวแพทย์เองว่า แพทย์นั้นเป็นผู้มีจริยธรรมหรือไม่ แพทย์ประพฤติผิดจากจริยธรรมอย่างไร

๒. ปัญหาจริยธรรมที่แพทย์ต้องไปประสบ และคิดแก้ไข ตัดสินใจ

แง่ที่หนึ่งเป็นปัญหาที่จิตใจของแพทย์เอง ว่ามีคุณธรรมที่จะ

ประพจน์จริยธรรมหรือไม่

ส่วนในแง่ที่สองเป็นปัญหาทางปัญญา คือต้องใช้ปัญญา
พิจารณาในการแก้ไขปัญหจริยธรรมที่ตนต้องประสบ หรือจะ
ต้องตัดสินใจเลือก

ในที่นี้ จะต้องพูดทั้ง ๒ แง่เท่าที่เวลาจะอำนวย

ปัจจัยที่ส่งเสริมและบั่นทอนจริยธรรม

สำหรับคนไทย โดยทั่วไปแล้วมีความเคารพนับถือแพทย์ ให้เกียรติแก่แพทย์ สภาพที่ว่าเป็นไปตามวัฒนธรรมของไทยเรา ซึ่งเกิดจากการสั่งสมอบรมกันมา เป็นพื้นฐานทางวัฒนธรรมที่มีมานานแล้ว เพราะฉะนั้น ถ้าสมมติว่า จะมีความเปลี่ยนแปลงในเรื่องความประพฤติของแพทย์ไปบ้าง แต่การสั่งสมอบรมทางวัฒนธรรมที่ฝังลึกมานานนั้น ก็จะทำให้ความเคารพนับถือของประชาชนที่มีต่อแพทย์นั้นยังคงมีอยู่

ส่วนในทางแพทย์ก็เช่นเดียวกัน ไม่ว่าจะในหลักสูตรแพทย์จะมีเนื้อหาเกี่ยวกับการอบรมทางจริยธรรมหรือไม่ก็ตาม แต่สภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรม ก็ทำให้แพทย์จำนวนมากยังคงรักษาจริยธรรมไว้ได้ คืออาศัยสภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรมมาช่วยทำให้เป็นคนมีความเมตตาากรุณา มีน้ำใจ เป็นต้น

จากนี้เราจะเห็นว่า องค์ประกอบสำคัญที่จะช่วยกำหนดในเรื่องจริยธรรมนี้ ด้านหนึ่งก็คือ สภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรม

วัฒนธรรมนี้เป็นตัวกำหนดใหญ่ ที่ควรจะต้องนำมาพิจารณา เวลานี้เรามีวัฒนธรรม ๒ ด้านมาตรึงกันอยู่ หรือมาคานมาต้านกันอยู่ ด้านหนึ่งเป็นปัจจัยที่ส่งเสริมจริยธรรม และอีกฝ่ายหนึ่งเป็นปัจจัยที่บั่นทอนจริยธรรม

ปัจจัยที่ส่งเสริมจริยธรรม

ปัจจัยที่ส่งเสริมจริยธรรมนั้น แบ่งอย่างคร่าว ๆ เป็นหัวข้อใหญ่ ๆ หรือปัจจัยที่สำคัญก็มี ๒ อย่าง ดังนี้

ปัจจัยที่หนึ่ง คือ วัฒนธรรมน้ำใจ ที่ได้กล่าวไปเมื่อครู่นี้แล้ว ซึ่งได้สั่งสมมาในวัฒนธรรมของเราในประวัติศาสตร์สังคมอันยาวนาน วัฒนธรรมน้ำใจนี้เราพูดถึงกันเสมอ และชาวต่างประเทศมาเมืองไทยก็ประทับใจว่า คนไทยเป็นคนมีน้ำใจ และวัฒนธรรมน้ำใจนี้ เราเห็นปรากฏเด่นในบุคคลบางกลุ่มที่เราเคารพนับถือเป็นพิเศษ เช่น อย่างแพทย์เป็นต้น ซึ่งเป็นผู้ที่ดูแลเกี่ยวกับชีวิตของคนไข้ จึงต้องเป็นคนที่มีเมตตากรุณา มีความหวังดีต่อผู้อื่น คุณสมบัตินี้เป็นสิ่งที่สั่งสมมาทางวัฒนธรรม และเป็นปัจจัยที่เกื้อหนุนส่งเสริมความมีจริยธรรม

แต่ในสภาพปัจจุบันนี้ การที่เรามีปัญหา ก็เพราะว่าวัฒนธรรมน้ำใจกำลังลด หรือกำลังหดหายไป คนทั่วไปในสังคมกำลังอยู่ในระบบแข่งขัน เอาแต่ตัวเองมากขึ้น เป็นธรรมดาว่าการที่ต้องคิดเห็นเอาแต่ตนเองนั้น ย่อมทำให้ความมีน้ำใจต่อกันลดน้อยลง วัฒนธรรมน้ำใจนี้เป็นปัจจัยที่หนึ่ง ที่จะต้องกำหนดไว้ว่าเป็นตัวเอื้อต่อการส่งเสริมจริยธรรม

ปัจจัยที่สอง คือ แรงจูงใจในการทำงาน หรือบางที่จะเรียกว่าวัฒนธรรมในการทำงานก็ได้ แรงจูงใจในการทำงานหรือทำหน้าที่ชนิดที่เป็นตัวเอื้อหรือส่งเสริมจริยธรรมที่สำคัญก็คือ แรงจูงใจที่ตรงไปตรงมาตามธรรมชาติ หมายความว่า เมื่อเราทำงานอะไรก็ตาม

หรือทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดก็ตาม เราก็ทำเพื่อวัตถุประสงค์ของงานนั้น เพื่อผลของการกระทำนั้นโดยตรง เช่นว่าเรียนหนังสือ ก็เรียนเพื่อให้ได้ความรู้ ถ้ารักษาโรคก็เพื่อให้คนไข้หายจากโรค ให้มีสุขภาพดี ความมุ่งหมายของอาชีพแพทย์ก็เพื่อผลที่ว่านี้ คือเพื่อทำให้คนมีสุขภาพดี หายโรคหายภัย แรงจูงใจอย่างนี้ เป็นแรงจูงใจที่ตรงไปตรงมาตามธรรมชาติในการกระทำทุกอย่าง ซึ่งทางพระเรียกว่า ฉันทะ

แต่ในสังคมปัจจุบันนี้ แทบจะทุกวงการ แม้แต่ในการศึกษา เราจะเห็นว่า โดยทั่วไปเราไม่ได้ทำให้คนมีแรงจูงใจนี้ อย่างน้อยเราไม่ได้ช่วย ไม่ได้เรียกร้องให้เขาเริ่มต้นการกระทำของเขาด้วยแรงจูงใจนี้ อย่างมาก เราก็ทำให้แรงจูงใจชนิดนี้ค่อย ๆ เลือนลางหรือจางหายหมดไปจากตัวเขาเลยทีเดียว ในการศึกษาปัจจุบันนี้จะมีภาวะขาดแคลนแรงจูงใจที่ตรงไปตรงมานี้มาก คือ จะให้คนทำอะไรก็ไม่ใช่เพื่อผลดีที่เป็นวัตถุประสงค์ของการกระทำนั้น แต่กลายเป็นว่าทำเพื่อผลดีของตัวเองที่ทำนั่นเอง คือไม่ทำเพื่อวัตถุประสงค์ของงาน แต่มีวัตถุประสงค์ของคนอื่นขึ้นมา แล้วคนทำเพื่อวัตถุประสงค์ของคน ไม่ใช่ทำเพื่อวัตถุประสงค์ของงาน

ที่ว่าทำเพื่อวัตถุประสงค์ของคนก็เช่นว่า เรียนตามระบบค่านิยม ที่มุ่งเพื่อหารายได้ เพื่อหาตำแหน่งฐานะ เพื่อการเลื่อนสถานะทางสังคม ถ้าเราจะเรียนอะไร เราก็ไม่ได้เรียนเพราะรักวิชานั้น ไม่ได้เรียนเพราะต้องการจะทำให้ผลของวิชาการนั้นเกิดขึ้น หรือให้วิชาการนั้นอำนวยความสะดวกที่เป็นคุณค่าของมันแก่มนุษย์ แต่เราเรียนเพราะเห็นว่ามันจะเป็นช่องทางให้เรามียาได้มาก หรือได้มีตำแหน่งฐานะ

ก็เลยกลายเป็นว่า *ตัวนั้น* ซึ่งเป็นแรงจูงใจที่ตรงไปตรงมา ในการทำงานนั้น มันหดหายไป หรือเป็นเพียงตัวประกอบ ไม่ใช่เป็นตัวเด่น ไม่ใช่เป็นตัวหลักในการกระทำ แต่ตัวหลักหรือปัจจัยนำ กลายเป็นแรงจูงใจในการกระทำเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัว ซึ่งเป็นแรงจูงใจที่ทางพระเรียกว่า *ตัณหา* ในสังคมของเราขณะนี้ แรงจูงใจแบบนี้ หันเหได้หายไปมาก หรือแทบจะไม่มี

เมื่อเริ่มระบบการศึกษาสมัยใหม่ ในสมัย ร.๕ เราจัดการศึกษา เพื่อเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างสรรค์ปรับปรุงประเทศชาติ ให้เจริญก้าวหน้า และพร้อมกันนั้น การศึกษาก็เป็นช่องทางให้คนได้ เข้ารับราชการมียศศักดิ์ มีตำแหน่งฐานะและมีทรัพย์สินเงินทอง ความหมายแง่ที่สองนี้เด่นชัดมากสำหรับคนทั่วไปในสังคม จนกระทั่งว่า ต่อแต่นั้นมา เมื่อคนไทยเรามาการศึกษา เราไม่ได้มอง ในความหมายที่ว่าเป็นเครื่องช่วยพัฒนาชีวิตและสังคม หรือทำให้ คุณภาพชีวิตดีขึ้น แต่เรามองการศึกษาว่าเป็นเครื่องมือที่จะช่วย เลื่อนสถานะทางสังคม และเป็นช่องทางสำหรับหารายได้ส่วนตน

ถ้าแพทย์เล่าเรียนหนังสือ หรือทำงานด้วยฉันทะ อันเป็นแรง จูงใจที่ตรงไปตรงมา ตามวัตถุประสงค์ของการทำงาน คือรักษาโรค เพื่อให้คนหายโรค ให้เขามีสุขภาพดี ถ้าทำงานด้วยแรงจูงใจนี้ และ ประกอบด้วยวัฒนธรรมน้ำใจ คือ มีความเมตตากรุณา อย่างนี้จริย- ธรรมก็มาเต็มที่อยู่แน่นอน เพราะฉะนั้น ปัจจัย ๒ อย่างนี้จึงเป็น ตัวการสำคัญมากในการที่จะทำให้เกิดจริยธรรม

ปัจจัยที่ขัดขวางบั่นทอนจริยธรรม

ที่นี้ ปัญหาทางจริยธรรมเกิดขึ้น เมื่อ

๑. วัฒนธรรมน้ำใจขาดหายไป และ

๒. แรงจูงใจในการทำงานเปลี่ยนไปเป็นอย่างอื่น

ทั้งนี้เพราะมีปัจจัยในฝ่ายตรงข้ามเข้ามาบั่นทอนจริยธรรม

ปัจจัยฝ่ายตรงข้ามที่เข้ามาบั่นทอนจริยธรรม ก็มี ๒ อย่างเช่นเดียวกัน

ปัจจัยที่ ๑ คือ **วัฒนธรรมธุรกิจ**

วัฒนธรรมธุรกิจ มองกิจการต่าง ๆ หรือมองความหมายของการทำงานโดยมุ่งไปที่การหารายได้ ซึ่งจะเข้ามาเสริมกันกับค่านิยมบริโภค ในแง่ที่ว่า จะหาทรัพย์สินเงินทองและสิ่งบำรุงบำเรอหรือฟุ่มเฟือยหรูหราต่าง ๆ มาปรนเปรอความประสงค์ของตนเองในกรณีที่จะมีฐานะดี มีความสะดวกสบายอะไรต่าง ๆ

ในสภาพของวัฒนธรรมธุรกิจนี้ คนที่เล่าเรียน หรือแม้แต่ผู้ที่ประกอบอาชีพแพทย์ ก็จะมีมองอาชีพแพทย์เพียงในแง่ที่เป็นช่องทางหารายได้ ว่าเป็นอาชีพที่มีค่าตอบแทนสูง ไม่ได้มุ่งที่วัตถุประสงค์ของตัวงาน แต่มุ่งที่ค่าตอบแทนเพื่อตนเอง หรือพูดเป็นสำนวนว่าทำงานไม่ใช่เพื่อวัตถุประสงค์ของงาน แต่ทำงานเพื่อวัตถุประสงค์ของคน อันนี้เป็นเรื่องของวัฒนธรรมธุรกิจ

ปัจจัยที่ ๒ คือ **วัฒนธรรมอุตสาหกรรม**

วัฒนธรรมอุตสาหกรรม เข้ามาพร้อมกับวัฒนธรรมธุรกิจ คือเข้ามากับระบบการศึกษาแบบตะวันตก และมากับกิจการแทบทุกอย่างที่มาจากตะวันตก เพราะว่าเมื่อความเจริญจากตะวันตกเข้า

มาก็นำวัฒนธรรมธุรกิจ และวัฒนธรรมอุตสาหกรรมเข้ามาด้วย

วัฒนธรรมอุตสาหกรรมนี้มองชีวิตอย่างเป็นชิ้นเป็นส่วน เหมือนเครื่องจักรกล ไม่ได้มองว่าเป็นชีวิตจิตใจ คล้ายๆ กับมองคน อย่างเป็นวัตถุ ไม่ใช่มองคนเป็นคน ขาดการสัมผัสกับชีวิต หรือไม่มี ความสัมพันธ์ทางจิตใจต่อกัน หมายความว่า ชีวิตต่อชีวิตไม่ได้ สัมผัสถึงกัน จิตใจต่อจิตใจก็ไม่ถึงกัน ไม่เห็นความสำคัญของชีวิต จิตใจ ทำให้เฉยเมยและชินชาต่อชีวิตและความตาย เช่น ไม่มองเห็น ความตายของผู้อื่นว่าเป็นการสิ้นสุดของชีวิตที่มีค่าหรือมีความรู้สึก บางทีมองชีวิตคนเป็นเพียงตัวเลขบนแผ่นกระดาษ หรือเป็นเพียง เบอร์तीयงเบอร์หนึ่งๆ ว่าเบอร์นั้นเอาออกไปเอาเบอร์นี้เข้ามา อะไร ต่างๆ ทำนองนี้ ชีวิตคนเป็นเพียงตัวเลขเป็นเบอร์तीयง เป็นการมอง ชีวิตที่บิดเบือนจากสายตาของธรรมชาติ เรียกว่าเป็นการมองชีวิต อย่างเป็นเครื่องจักรกล และเป็นชิ้นเป็นส่วนที่แยกย่อย ไร้ชีวิตชีวา และไม่คำนึงถึงจิตใจ เวลารักษาก็รักษาอวัยวะแยกเป็นแต่ละชิ้นไป ลืมนึกถึงชีวิตคนที่เป็นคน ซึ่งมีจิตใจอยู่ด้วย ฉะนั้น การเกิดการตาย ของคนก็เลยเป็นสิ่งที่ไม่ค่อยมีความหมาย

การมองด้วยสายตาแบบวัฒนธรรมอุตสาหกรรมนี้ ทำให้มี ความเฉยเมยต่อชีวิตและคุณค่าทางจิตใจ

เมื่อปัจจัย ๒ อย่างนี้มาประกอบเข้าด้วยกัน คือ เมื่อวัฒนธรรม อุตสาหกรรมที่ทำให้คนมีความเฉยเมย ไม่เห็นคุณค่าของชีวิต มาประกอบเข้ากับวัฒนธรรมธุรกิจ ซึ่งมองการงานเป็นเรื่องของการ หารายได้ให้แก่ตนเอง

พอวัฒนธรรม ๒ อย่างนี้มาประกอบกันเข้า ก็อาจจะให้เกิด

ภาวะที่ว่าชีวิตคนเป็นเพียงเครื่องมือหารายได้ ฉะนั้น ถ้าไม่มีปัจจัย ฝ่ายส่งเสริมจริยธรรมช่วยเหนี่ยวรั้งไว้ ก็อาจจะทำการแม้แต่จะเกิดความเสียหายแก่ชีวิตก็ได้ เพื่อให้ตนมีรายได้ขึ้นมา อันนี้ก็เป็นปัญหาทางจริยธรรม

ถ้ามีวัฒนธรรมอุตสาหกรรมกับวัฒนธรรมธุรกิจอย่างเดียว ไม่มีวัฒนธรรมน้ำใจ และแรงจูงใจที่ถูกต้องในการทำงานแล้วก็จะทำให้ความเสื่อมโทรมทางจริยธรรมเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

ในแง่จริยธรรม สิ่งที่สำคัญก็คือความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันระหว่างมนุษย์ สำหรับแพทย์ก็มีความสัมพันธ์กับคนไข้ ความสัมพันธ์ที่ดีก็เป็นจริยธรรม

อย่างไรก็ตาม ระบบวัฒนธรรมอุตสาหกรรม และวัฒนธรรมธุรกิจนั้นไม่เอื้อที่จะทำให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดี ที่เกื้อกูลต่อชีวิต

วัฒนธรรมอุตสาหกรรมนั้น ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างชีวิตอยู่แล้ว เพราะว่ามันมองชีวิตคล้ายวัตถุ เป็นเครื่องจักรกล เป็นตัวเลขที่ผ่านไปผ่านมา

ส่วนในวัฒนธรรมธุรกิจมีความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนมนุษย์เหมือนกัน แต่ความสัมพันธ์นั้นไม่ตรงไปตรงมา คือไม่ได้ออกจากจิตใจที่แท้จริง อาจจะมีการสอนว่าให้มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อผู้อื่น แต่ในความสัมพันธ์ที่ดีต่อผู้อื่นนั้น เรามุ่งเพื่อหารายได้ให้แก่ตนเอง

พฤติกรรมบางอย่างในวัฒนธรรมธุรกิจนั้น บางครั้งมองดูเผินๆ ก็คล้ายกับวัฒนธรรมน้ำใจ เพราะคนที่อยู่ในวงวัฒนธรรมธุรกิจนี้ ก็อาจจะยิ้มแย้มแจ่มใสเหมือนกัน แต่โดยที่จริงแล้วเป็นภาวะที่ตรงกันข้าม เรายิ้มนั้นไม่ใช่ยิ้มเพื่อให้เขามีความสุข หรือมี

ความปรารถนาดีต่อเขา แต่เรายืมให้เขาเพื่อที่จะล้างกระเป่าเขา หรือเพื่อผลประโยชน์บางอย่างของตัวเอง คือเรายืมนั้นไม่ใช่เพื่อส่งเสริมคุณภาพชีวิตของเขา แต่เรายืมเพื่อกระเป่าของเรา อย่างนี้เป็นวัฒนธรรมธุรกิจ ซึ่งเด่นมากในสังคมตะวันตก

จะเห็นว่า หนังสือของตะวันตกที่เขียนในเรื่องจิตวิทยาเกี่ยวกับความสำเร็จของบุคคล ในการประกอบกิจการทางธุรกิจ เขาจะมองความสัมพันธ์ที่ระหว่างมนุษย์โดยวัดด้วยความสำเร็จของจุดมุ่งหมายทางธุรกิจ ความสัมพันธ์ที่ได้ผลดี ก็คือ ความสัมพันธ์ที่บรรลุจุดมุ่งหมายในเรื่องผลประโยชน์ การสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่นนั้น โดยจุดหมายที่แท้จริงแล้ว ก็มุ่งเพื่อรายได้หรือผลสำเร็จของตน แม้แต่หนังสือของเดล คาร์เนกี ซึ่งเป็นนักเขียนมีชื่อเสียงมากในสมัยหนึ่ง ก็จะไม่เน้นหนักไปในด้านนี้

จริยธรรมที่แท้ จะต้องเกิดจากจิตใจที่มีเมตตากรุณาอย่างแท้จริง การยืมก็ต้องเป็นยืมที่เกิดจากความปรารถนาดีต่อผู้อื่น อันเป็นลักษณะของวัฒนธรรมน้ำใจ วัฒนธรรม ๒ อย่างนี้บางทีแสดงออกคล้ายกัน แต่ให้ผลไม่เหมือนกัน เพราะไม่ได้มาจากพื้นฐานคือสภาพจิตใจอย่างเดียวกัน

คนที่มีเมตตากรุณาอย่างแท้จริงนั้น ย่อมมีความปรารถนาดีต่อผู้อื่น เป็นพื้นฐานจิตใจอยู่ตลอดเวลา การที่เขาจะยืมแยมกับผู้อื่น การที่เขาแสดงออกดีงามต่อผู้อื่น ตลอดจนการที่เขาไปเอาอกเอาใจผู้อื่นนั้น เขาจะทำโดยเป็นอุปนิสัยที่สั่งสมมา ซึ่งเอาใจใส่อยากให้ผู้อื่นมีความสุขสบายใจเท่านั้น ไม่ได้หวังสิ่งหนึ่งสิ่งใดตอบแทน

จะเห็นว่า คนที่มีวัฒนธรรมน้ำใจเช่นนี้ก็อยู่ในสังคมเป็นจำนวนมาก แต่ในเวลาเดียวกันก็จะมีคนอื่นอีกจำนวนหนึ่งที่อยู่ในวัฒนธรรมธุรกิจซึ่งแสดงอาการยิ้มแย้มแจ่มใส เอาใจใส่ผู้อื่นเพียงเพื่อหวังผลตอบแทนหรือจะทำรายได้ แม้แต่บุคคลคนเดียวกัน บางครั้งก็ยิ้มแบบวัฒนธรรมธุรกิจ บางครั้งก็ยิ้มแบบวัฒนธรรมน้ำใจ อันนี้เป็นเรื่องของสภาพสังคมปัจจุบันที่มีความซับซ้อนมาก

สำหรับในวงการแพทย์เกี่ยวกับการรักษาโรค วัฒนธรรมธุรกิจจะแสดงตัวให้เห็นชัด เช่นในการให้บริการ ตอนที่อยู่โรงพยาบาลหลวงอาจจะมีหน้าตาแบบหนึ่ง เช่น อาจจะมีความเฉยเมยหรือบึ้งตึง แต่เวลาไปประกอบธุรกิจเอกชน อยู่ในโรงพยาบาลเอกชนกลับยิ้มแย้มแจ่มใส เอาใจใส่บริการดี กระฉับกระเฉงเป็นต้น สภาพเช่นนี้เป็นเครื่องแสดงให้เห็นว่า พฤติกรรมนั้นเป็นเรื่องของ จริยธรรมที่แท้จริงหรือไม่ วัฒนธรรมน้ำใจที่แท้จริงจะต้องออกมาจากจิตใจที่ประกอบด้วยเมตตากรุณา

เป็นอันว่า ขณะนี้เราอยู่ในสภาพสังคมที่มีแรงต้านอยู่ ๒ ฝ่าย ระหว่างปัจจัยที่ส่งเสริมจริยธรรม กับปัจจัยที่บั่นทอนจริยธรรม

สถานะของแพทย์ในสังคมไทยปัจจุบัน

ในสังคมไทยเราที่ผ่านมา นั้น กล่าวได้ว่า เรามีวัฒนธรรมน้ำใจค่อนข้างดี แต่วัฒนธรรมในการทำงาน หรือแรงจูงใจในการทำงานนี้รู้สึกละเลย เราจะอ่อนหรือค่อนข้างขาดแคลนมานานแล้ว จึงทำให้ขาดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และทำให้กิจการงานต่าง ๆ ไม่ก้าว

หน้าเท่าที่ควร

คราวนี้เมื่อวัฒนธรรมฝรั่งเข้ามา โดยเฉพาะการแพทย์สมัยใหม่จากตะวันตก ได้เข้ามาพร้อมกับวัฒนธรรมธุรกิจและวัฒนธรรมอุตสาหกรรม และปรากฏว่าได้เข้ามาสู่สังคมไทย ในลักษณะที่กลายเป็นผลประโยชน์แก่แพทย์ ทำให้แพทย์กลายเป็นผู้ได้รับประโยชน์จากวัฒนธรรมทั้ง ๒ สาย ทั้งสายวัฒนธรรมน้ำใจของไทยที่มีมาแต่ก่อน และทั้งวัฒนธรรมธุรกิจที่มาจากต่างประเทศด้วย

ในแง่วัฒนธรรมน้ำใจ แพทย์ก็ได้รับความเคารพนับถือ คนไข้มองแพทย์ด้วยสายตารำลึกถึงคุณความดี ไม่อยากทำอะไรที่จะกระทบกระเทือนน้ำใจ แต่ในเวลาเดียวกันวัฒนธรรมธุรกิจก็ทำให้แพทย์มีรายได้ดี เป็นอาชีพที่มีรายได้สูงมากเป็นพิเศษ

ที่ว่าวัฒนธรรม ๒ สายทำให้เกิดเป็นผลดีต่อแพทย์ ก็คือว่า วัฒนธรรมธุรกิจทำให้แพทย์สามารถประกอบอาชีพมีรายได้สูงมาก แต่ในเวลาเดียวกัน อาศัยวัฒนธรรมน้ำใจ แพทย์ก็ได้รับความเคารพนับถือจากประชาชนด้วย

ตรงกันข้ามกับในสังคมตะวันตก ซึ่งเป็นสังคมที่มีวัฒนธรรมธุรกิจ และวัฒนธรรมอุตสาหกรรมอยู่ด้วยกันด้านเดียว ด้านวัฒนธรรมน้ำใจแทบจะไม่มีเลย คนไข้จะมองแพทย์ เป็นเพียงผู้ที่มาประกอบอาชีพอย่างหนึ่งเหมือนกับอาชีพอื่น ๆ ทั้งหลาย อาจจะถูกเรียกว่าเป็นการรับจ้างรักษา หรืออะไรก็แล้วแต่ ซึ่งจะมีเพียงการให้ค่าตอบแทนต่อกันและกัน และคนไข้ก็มักจะคอยจ้องดู ถ้าแพทย์ทำผิดทำพลาด ก็จะมีการเรียกร้องค่าเสียหาย

เพราะฉะนั้น ในสังคมตะวันตกนั้น คำว่า "sue" (เรียกร้อง

ค่าเสียหาย) จึงเป็นคำที่ใช้กันอยู่เสมอ ด้วยเหตุนี้ในสังคมตะวันตก แม้ว่าในด้านหนึ่งแพทย์จะมีรายได้ดี แต่ก็จะต้องระวังตัวกลัวอยู่เสมอว่าเขาจะ sue

แต่เมื่อมาในสังคมไทย แพทย์ได้ทั้งผลประโยชน์จากวัฒนธรรมธุรกิจ ทำให้มีรายได้สูง และในขณะเดียวกันก็อยู่ในวัฒนธรรมน้ำใจ ซึ่งทำให้ไม่ต้องกลัวว่าชาวบ้านจะ sue แถมยังมีเกียรติได้รับความเคารพนับถืออย่างสูงอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม หากแพทย์ไม่สามารถรักษาจริยธรรมไว้ได้ ในไม่ช้านักความรู้สึกเคารพนับถือแพทย์ก็คงจะลดลงไป และเมื่อนั้นวิถีทางในสังคมเองก็จะเปลี่ยนไป การ sue และการอะไรต่างๆ ก็คงจะต้องเกิดขึ้นในสังคมไทยต่อไป อันนี้ก็เป็นเรื่องเกี่ยวกับปัจจัยสำคัญ ๒ ด้าน อย่างละ ๒ ประการ ที่เป็นตัวการส่งเสริมจริยธรรมกับเป็นตัวการบั่นทอนจริยธรรม

เหตุใดแพทย์จึงต้องมีจริยธรรม

ในเมื่อจริยธรรมมีสภาพเป็นอย่างนี้ เราก็ควรจะมาพูดกันถึงเหตุผลว่า ทำไมแพทย์จึงต้องมีจริยธรรม จริยธรรมนี้จะเป็นเรื่องขัดขวางอาชีพแพทย์ หรือส่งเสริมอาชีพแพทย์

วัตถุประสงค์ของอาชีพแพทย์นั้น ได้กล่าวมาแล้วตั้งแต่ต้นว่า ที่จริงนั้น การแพทย์มีไว้เพื่อจะช่วยให้ประชาชนปลอดภัยหายโรคมีสุขภาพดี ซึ่งเป็นไปเพื่อประโยชน์สุขแก่สังคม การมีความมุ่งหมายอย่างนี้ก็คือจริยธรรม ขออย่าว่า ความมุ่งหมายของอาชีพแพทย์อยู่ที่ตรงนี้ คือ การที่ว่าจะทำอะไรให้ประชาชนหายโรคหายภัย มีสุขภาพดี การปฏิบัติเพื่อประโยชน์อันนี้ หรือการปฏิบัติเพื่อบรรลุความมุ่งหมายนี้แหละ เรียกว่าการปฏิบัติตามหลักจริยธรรม

พูดง่าย ๆ ว่า จริยธรรมนั้นไม่ได้เป็นเรื่องต่างหากออกไปจากชีวิตความเป็นอยู่ หรือการประกอบอาชีพการงาน จริยธรรมก็คือการดำเนินชีวิตและการปฏิบัติต่อสิ่งทั้งหลายอย่างถูกต้อง ซึ่งจะทำให้เกิดผลดีต่อชีวิตและสังคมของมนุษย์นั่นเอง

เมื่อเราไปเกี่ยวข้องกับเรื่องใดก็ตาม ถ้าเราทำเรื่องนั้น ๆ ปฏิบัติในเรื่องนั้น ๆ ให้เกิดผลดีแก่ชีวิตและสังคมให้มากที่สุด อันนั้นก็เป็นจริยธรรม ฉะนั้น เมื่อมองในแง่ของความหมายพื้นฐานนี้ ก็เป็น

เรื่องธรรมดาที่ว่าแพทย์จะต้องมีจริยธรรม ถ้าแพทย์ไม่มีจริยธรรมก็หมายความว่า แพทย์ไม่ปฏิบัติตามวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของวิชาชีพของตน นี่เป็นการพูดอย่างรวบรัดในขั้นพื้นฐาน แต่ถ้าวิเคราะห์ออกไปจะเห็นว่า มีเหตุผลมากมายหลายประการที่แพทย์จะต้องมีจริยธรรม

ในทางพระพุทธศาสนา เมื่อพระพุทธเจ้าจะทรงวางวินัยสำหรับพระสงฆ์ ก็ทรงแสดงถึงเหตุผลในการที่ต้องบัญญัติวินัยหรือวางกฎข้อบังคับไว้ ดังปรากฏว่า ในวินัยของพระนั้นพระพุทธเจ้าทรงแสดงว่ามีเหตุผลถึง ๑๐ ประการ ที่จะต้องให้มีบทบัญญัติทางพระวินัย

ในด้านแพทย์ก็เช่นเดียวกัน อาตมภาพลองพิจารณาดู ก็ได้เหตุผลที่ว่าแพทย์จะต้องมีจริยธรรมถึง ๑๐ ประการ เหตุผล ๑๐ ประการนี้ อาจจะแยกได้เป็น ๕ หมวด หมวดละ ๒ ข้อ

โดยเฉพาะเหตุผลเหล่านี้ จะใช้กับแพทย์ไทยเป็นสำคัญ เพราะแพทย์ตะวันตกอยู่ในสภาพแวดล้อมและมีภูมิหลังไม่เหมือนของเรา จึงอาจจะมีข้อพิจารณามากหรือน้อยกว่านี้ หรือมีเหตุผลต่างไปจากนี้บางประการ

ความรับผิดชอบในฐานะผู้นำของสังคม

สำหรับแพทย์ไทยที่จำเป็นต้องมีจริยธรรมนั้น เหตุผลในหมวดแรกก็คือ ความรับผิดชอบในฐานะผู้นำของสังคม แพทย์นั้นถือได้ว่าเป็นบุคคลชั้นนำของสังคม และเป็นทรัพยากรที่มีค่าสูงทำไม่จึงเป็นอย่างนั้น

ประการที่ ๑ คือ ในสภาพปัจจุบันนี้ คนที่มาเป็นแพทย์ เรียกว่าเป็นคนชั้นหัวกะทิของสังคม คือเป็นคนที่มีสมองดีในชั้นสูงสุด และคนที่มีสมองดีนั้นนับว่า เป็นทรัพยากรที่เยี่ยมยอดของสังคม

ธรรมดาคนในสังคม ที่เรียกว่าเป็นสมาชิกของสังคมนี้ ทุกคนย่อมมีหน้าที่อยู่แล้วในการที่จะรับผิดชอบ ช่วยกันสร้างสรรค์พัฒนาสังคมให้เจริญ ให้มีความสุข ที่นี้คนที่เยี่ยมยอดเป็นหัวกะทินี้ ซึ่งมีความสามารถมากกว่าคนอื่นๆ ก็น่าจะมีความรับผิดชอบมากยิ่งขึ้นกว่าคนอื่นๆ ในการที่จะช่วยสร้างสรรค์พัฒนาสังคมของตนเอง

ถ้าหากว่าคนที่เป็นหัวกะทิซึ่งมีความสามารถมาก ไม่รับผิดชอบ ไม่ทำตนเองให้เป็นประโยชน์แก่สังคม ก็เป็นเรื่องที่น่าเสียดาย สังคมจะสูญเสียทรัพยากรที่มีคุณค่าไปเสียเปล่า ๆ และศักยภาพส่วนที่เหลือที่เกินอยู่ของแพทย์ ที่ควรจะมาเป็นประโยชน์แก่สังคม ก็ไม่ได้เป็นประโยชน์

เพราะฉะนั้น ในแง่ที่แพทย์เป็นคนระดับนำหน้าของสังคม ในฐานะที่เป็นหัวกะทิของสังคมนั้น จะต้องมีส่วนรับผิดชอบให้มากกว่าคนอื่นๆ ในสังคมเดียวกัน ในการที่จะช่วยสร้างสรรค์พัฒนาสังคมนี้

ประการที่ ๒ คือ ความเป็นผู้นำ ในฐานะเป็นบุคคลที่ได้รับการศึกษาอย่างดีแล้ว การเรียนแพทย์เป็นการศึกษาในระดับอุดมศึกษา คนที่เรียนจบในระดับอุดมศึกษาจะมีฐานะ ๒ อย่าง คือ ฐานะหนึ่งเกี่ยวกับวิชาชีพของตน เช่น ผู้เรียนแพทย์ก็มีฐานะเป็นแพทย์ และอีกฐานะหนึ่ง คือความเป็นบัณฑิต

การเป็นแพทย์นั้น มีหน้าที่เฉพาะในการที่จะรักษาโรคภัยไข้

เจ็บ แต่อีกด้านหนึ่งแพทย์นั้นก็**เป็นบัณฑิตด้วย** การเป็นบัณฑิตหมายถึง**ความเป็นชนชั้นนำของสังคม** เป็นคนมีปัญญา เป็นคนมีความสามารถที่จะช่วยแก้ปัญหาของสังคมนี้ได้ดี ในฐานะที่เป็นคนชั้นนำ คือ**เป็นบัณฑิต** จึงน่าจะมีการ**รับผิดชอบ** ในการช่วยสร้างสรรค์พัฒนาสังคมให้มาก และจึงเป็นคนกลุ่มแรกที่จะต้อง**มีจริยธรรม**

ถ้าแม้แต่คนในระดับที่เป็นผู้นำหรือคนชั้นนำของสังคมยังไม่ใส่ใจจริยธรรมแล้ว เราจะหวังให้ใครมาใส่ใจ และถ้าเราไม่ใส่ใจจริยธรรมของสังคมกันแล้ว สังคมจะอยู่รอดได้อย่างไร นี่ก็เป็นเหตุผลสำหรับเตือนจิตสำนึกของแพทย์ ในฐานะผู้นำของสังคมที่จะต้อง**มีความรับผิดชอบต่อ**ในทางจริยธรรม

ความรับผิดชอบต่อในฐานะผู้ได้เปรียบ

ต่อไปในหมวดที่ ๒ คือ **ความรับผิดชอบต่อ**ในฐานะเป็นบุคคลที่ได้เปรียบ สำหรับแพทย์ไทย เหตุผลส่วนนี้จะเด่นหน่อย ในหมวดนี้ก็แยกย่อยเป็น ๒ ข้อเหมือนกัน คือ

ประการที่ ๑ แพทย์นั้นอยู่ในวงอาชีพชั้นสูง มีรายได้ดี มีฐานะสูง ประกอบเข้ากับวัฒนธรรมไทยที่ได้รับความเคารพนับถือจากประชาชน จึงเรียกได้ว่าเป็นผู้มีโอกาสเหนือกว่าคนส่วนมากในสังคม ทั้งโดยฐานะทางเศรษฐกิจและความเคารพนับถือ ไม่ถูกบีบรัดในความเป็นอยู่ เป็นต้น เมื่อเป็นผู้มีโอกาสมากอย่างนี้แล้ว ก็ควรใช้โอกาสนั้นมาช่วยเหลือสังคมให้มากที่สุดด้วย

ต่างจากคนอื่นอีกจำนวนไม่น้อยที่ต้องถูกบีบรัด ในด้านความเป็นอยู่ เนื่องจากฐานะทางเศรษฐกิจบ้าง ไม่อยู่ในฐานะที่คนเชื่อฟัง

จึงทำอะไรไม่ได้มากบ้าง ถ้าแพทย์ใช้โอกาสของตนที่มีอยู่ให้เป็นไปตามหลักจริยธรรมแล้ว ก็จะช่วยเหลือสังคมได้มาก ข้อนี้เป็นความรับผิดชอบอย่างหนึ่งในแง่ที่ว่า เป็นคนที่อยู่ในฐานะได้เปรียบในสังคม

ประการที่ ๒ ในหมวดเดียวกันนี้ คือ ความได้เปรียบโดยการลงทุนของสังคม การผลิตแพทย์นี้ต้องใช้เงินลงทุนมาก และเงินลงทุนนั้นก็มาจากภาษีอากรของประชาชน หมายความว่า สังคมนี้อาจลงทุนมากในการผลิตแพทย์ เพื่อที่จะให้แพทย์นี้มาช่วยพัฒนาสังคม มาช่วยให้สังคมนี้อปลอดภัยไร้โรค มีสุขภาพดี เมื่อเป็นผู้ได้จากสังคมมากที่สุด ก็ควรจะให้กลับแก่สังคมให้มากที่สุดเช่นเดียวกัน ข้อนี้เป็นหลักทางจริยธรรมอย่างหนึ่ง

ฉะนั้น ในแง่ของความได้เปรียบ แพทย์ไทยก็ควรจะมีควมรับผิดชอบต่อในทางจริยธรรมที่สูงที่สุดเช่นเดียวกัน

ความรับผิดชอบต่อประโยชน์สุขของเพื่อนมนุษย์

หมวดที่ ๓ เกี่ยวกับเหตุผลในแง่ที่ว่า เพื่อเป็นหลักประกันให้การทำหน้าที่ของแพทย์นั้น เป็นไปเพื่อประโยชน์สุขแก่มนุษย์อย่างแท้จริง

ประการที่ ๑ ในหมวดนี้ก็ คือ การมีจริยธรรมนั้นก็เพื่อป้องกันมิให้มีการนำเอาวิชาชีพแพทย์ไปใช้เป็นเครื่องมือ หรือใช้ไปในทางที่จะก่อให้เกิดโทษภัยแก่สังคมมนุษย์

วิชาชีพแพทย์นั้น เป็นวิชาชีพที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของมนุษย์ ถ้าแพทย์ไม่มีจริยธรรมแล้ว ก็จะทำให้เกิดโทษภัยแก่ชีวิตของมนุษย์

ได้มาก เช่น การที่มุ่งแต่พัฒนาธรรมธุรกิจ มองหาแต่ผลประโยชน์ของตนเอง อาจทำให้ทำอะไรได้ทุกอย่างเพื่อให้ได้เงินทองมา โดยไม่คำนึงถึงมนุษยธรรม

เคยมีคนเขียนหนังสือเกี่ยวกับเรื่องการผ่าตัดเปลี่ยนอวัยวะ ซึ่งในที่นี่ก็เป็นเรื่องของศัลยแพทย์ไม่เกี่ยวกับอายุรแพทย์โดยตรง แพทย์อาจจะหลอกคนไข้ ลักลอบตัดเอาอวัยวะไปเก็บไว้เพื่อจะได้เอาไปขาย สับเปลี่ยนใส่ให้แก่คนไข้อื่นที่ร่ำรวยเป็นเศรษฐี เป็นต้น นี่เป็นเรื่องของจินตนาการ แต่ในสภาพความเป็นจริง ก็มีทางทำอย่างอื่นได้มากมายในทำนองนี้ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ถ้าไม่มี จริยธรรมแล้ว อาชีพแพทย์นั้นก็อาจจะกลับกลายเป็นเครื่องมือ ที่ใช้ในการก่อโทษภัยแก่ชีวิตมนุษย์ได้

ยิ่งในสมัยปัจจุบันนี้เทคโนโลยีทางด้านชีววิทยา หรือ biotechnology โดยเฉพาะวิชาวิศวกรรมศาสตร์เจริญมากแล้ว และแพทย์ส่วนมากก็เป็นคนสมองดีด้วย แพทย์จึงอาจจะทำอะไรๆ กับชีวิตได้มากมาย จึงเป็นเหตุผลสำคัญที่ทำให้แพทย์จะต้องมีจริยธรรม มิฉะนั้นแล้วแพทย์อาจจะก่อโทษก่อภัยแก่สังคมอย่างร้ายแรงก็ได้

ประการที่ ๒ คือ เวลาที่ นอกจากเชื้อโรคและสภาพร่างกายแล้ว เราได้มองเห็นความสำคัญขององค์ประกอบอื่นที่เกี่ยวข้องกับการรักษาโรคด้วย คือได้มีความรู้ตระหนักมากขึ้นว่า นอกจากร่างกายของมนุษย์แล้ว การรักษาโรคจะต้องสัมพันธ์โยงกันไปหมด ทั้งตัวคนทั้งชีวิต ทั้งด้านกาย ทั้งด้านใจ และนอกจากด้านกาย และด้านใจแล้ว จะต้องสัมพันธ์กับองค์ประกอบทางสังคมด้วย ดังที่เรา

เรียกว่าเป็นทัศนคติแบบองค์รวม หมายความว่า การรักษาโรคที่ดี ที่จะให้เกิดประโยชน์แท้จริงแก่ชีวิตนั้น ต้องรักษาทุกอย่างที่ชีวิตเกี่ยวข้อง และที่เกี่ยวข้องกับชีวิต เพื่อจะได้เกิดผลดีแก่ชีวิตจิตใจ และแก่สภาพแวดล้อมทางสังคมของคนไข้ นี่ก็เป็นเรื่องของจริยธรรมนั่นเอง

เพราะฉะนั้น เพื่อให้การรักษาโรค และปฏิบัติการของแพทย์เกิดผลดี เป็นประโยชน์แก่ชีวิตมนุษย์อย่างแท้จริง ก็จะต้องมีจริยธรรมเข้ามาเกี่ยวข้องในการรักษา ทั้งด้านจิตใจและด้านสังคม เป็นต้น ทั้งแก่ผู้ป่วยเอง และทั้งคนที่เกี่ยวข้องกับผู้ป่วย เช่น ญาติของคนไข้ เป็นต้น

ความรับผิดชอบต่อชีวิตทั้งของตนเองและของผู้อื่น

หมวดที่ ๔ คือ เหตุผลเกี่ยวกับประโยชน์ที่แท้จริงแห่งชีวิตทั้งของตนเอง และผู้อื่น

ตอนนี้ก็มาถึง ประการที่ ๗ การทำหน้าที่ของแพทย์ที่ถูกต้องแท้จริงนั้น ก็เพื่อส่งเสริมคุณภาพชีวิตของมนุษย์ ซึ่งเป็นเรื่องของจริยธรรมนั่นเอง และในการที่จะส่งเสริมคุณภาพชีวิตของมนุษย์นั้น ปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งก็คือ **ความรักและความสุขที่แท้จริง**

ความรักและความสุขที่แท้จริงนี้ ไม่ใช่เฉพาะคนไข้เท่านั้นที่ต้องการ แม้แต่ตัวแพทย์เองก็ต้องการความรักและความสุข ถ้าหยั่งลงไปให้ถึงพื้นฐานจิตใจที่ลึกซึ้งแล้ว จะพบว่า แพทย์ก็ต้องการความรักและความสุข เพื่อความมีสุขภาพจิตที่ดีอย่างแท้จริง

ถ้ามุ่งจะหารายได้ในทางธุรกิจเพียงอย่างเดียว เราก็ใช้เงินซื้อความสุข ใช้เงินซื้อความรัก แต่ความรักและความสุขที่แท้จริงนั้น

เป็นสิ่งที่เงินซื้อไม่ได้ และถ้าซื้อได้มาก็ไม่ใช่ความรักและความสุขที่แท้จริง ความรักและความสุขที่เท็จเทียมนั้น ในระยะยาว จะทำให้เกิดปมปัญหาทางจิตใจ ไม่เกื้อกูลต่อสุขภาพจิต

ผลเบื้องปลายท้ายสุดของการรักษาโรค ก็คือการมีคุณภาพชีวิต ซึ่งได้แก่ สุขภาพที่สมบูรณ์ทั้งทางกายและทางจิต ซึ่งประกอบด้วยความรักและความสุขที่แท้จริง การรักษาโรค ถ้าไม่ส่งผลให้ถึงเบื้องปลายท้ายสุดนี้ การทำหน้าที่ของแพทย์ก็ยังไม่สมบูรณ์

ท่าอย่างไร จะให้มนุษย์มีความรักและมีความสุขที่แท้จริง คำตอบก็คือจะต้องมีการปฏิบัติทางจริยธรรม เริ่มตั้งแต่จะต้องมีคุณธรรมในจิตใจ มีเมตตากรุณา ฉะนั้น ข้อนี้ก็เป็เหตุผลอีกอย่างหนึ่งที่บ่งชี้ว่า เพื่อประโยชน์ที่แท้จริงแก่ชีวิตของมนุษย์ มนุษย์ที่เกิดมาหากต้องการความสุขที่แท้จริงแล้ว ก็จะต้องมีความจริงใจที่จะกระทำต่อกันด้วยความปรารถนาดีอย่างแท้จริงต่อชีวิต

ถ้าแพทย์รักษาคนไข้โดยมีความปรารถนาดีอย่างแท้จริงต่อชีวิตของคนใช้นั้น เช่นนี้แล้ว ก็จะเกิดความรักและความสุขอย่างแท้จริง เพราะเมื่อแพทย์มีความปรารถนาดีต่อคนไข้ แพทย์ก็มีความรักที่แท้จริง เมื่อแพทย์มีความรักที่แท้จริงแล้ว แพทย์เองก็จะได้รับความรักตอบแทนจากคนไข้ ซึ่งเป็นความรักที่แท้จริงด้วย จากความรักนั้นก็ทำให้เกิดความสุข และเกิดสุขภาพจิตที่ดีอย่างแท้จริง และเป็นคุณภาพชีวิตที่สมบูรณ์

เพราะฉะนั้น ความมุ่งหมายในแง่ที่จะให้เกิดประโยชน์ที่แท้จริงแก่ชีวิตทั้งของตนเองและผู้อื่น ทั้งของตัวแพทย์เองและของคนไข้ ก็เป็นเหตุผลที่ทำให้จำเป็นต้องมีจริยธรรม

เหนือกว่านั้นขึ้นไป คือ เหนือกว่าความรักและความสุขที่แท้จริง ก็คือ **ความรู้และความสุขที่แท้จริง** หรือจะเรียกให้ถูกต้องกว่านั้นว่า **ความรู้และความไร้ทุกข์ หรือความรู้และความเป็นอิสระ**

ถ้าแพทย์รักษาคนไข้โดยมีคุณธรรม มีเมตตากรุณาอย่างแท้จริง และใช้ปัญญาต่อชีวิตจิตใจของคนไข้ ก็จะมีโอกาสและให้ช่องทางแก่คนไข้ ในการที่จะรู้เข้าใจเท่าทันต่อความจริงของชีวิต และวางท่าทีต่อชีวิตอย่างถูกต้อง จนถึงขั้นที่มีชีวิตที่เหลืออยู่ด้วยความรู้และความเป็นอิสระไร้ทุกข์ ซึ่งเป็นสุขภาพจิตและคุณภาพชีวิตที่สมบูรณ์ถึงที่สุด

ประการที่ ๘ คือ การทำหน้าที่ของแพทย์ที่ถูกต้องตามจริยธรรมนั้น เป็นการทำหน้าที่ต่อชีวิตของตนเองด้วย

ข้อนี้หมายความว่า คนเราเมื่อเกิดมาแล้วชาติหนึ่ง ก็ควรจะ มีชีวิตที่มีคุณค่าเป็นประโยชน์ ถ้าแพทย์ประพฤติจริยธรรม คือ ได้ ประกอบอาชีพอย่างถูกต้องตามความมุ่งหมายของวิชาชีพ กระทำ ต่อคนไข้ด้วยความปรารถนาดี ให้เขามีความสุข ก็จะทำให้เกิดความมั่นใจในชีวิตของตนเองว่า เราได้ใช้ชีวิตของเราอย่างมีคุณค่า ได้ทำประโยชน์แก่เพื่อนมนุษย์แล้ว ไม่ได้ก่อโทษภัยแก่ใคร ๆ อันนี้ก็เป็นความสุขอย่างหนึ่งของชีวิตเหมือนกัน เป็นการทำให้ชีวิตให้มีคุณค่า และเป็นคุณค่าที่แท้จริงของชีวิต คู่กับการที่ได้เกิดมาแล้วชาติหนึ่ง อันนับว่าเป็นสิ่งที่สำคัญมาก ซึ่งทุกคนไม่ว่าแพทย์หรือใคร ก็ควรจะทำให้เกิดขึ้น

ความรับผิดชอบต่อสถาบันวิชาชีพแพทย์

หมวดสุดท้าย เป็นเหตุผลเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อสถาบันวิชาชีพของแพทย์เอง หรือต่อวงการแพทย์ มีดังนี้

ประการที่ ๙ การทำให้วิชาชีพแพทย์บรรลุวัตถุประสงค์ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่า วิชาชีพแพทย์หรือการมีแพทย์นั้น วัตถุประสงค์ที่แท้จริงก็คือ การรักษาคนเจ็บไข้ ทำให้คนหายจากโรค มีสุขภาพดี

การที่ตั้งโรงเรียนแพทย์ขึ้นมา ก็เพื่อที่จะให้สังคมไทยนี้มีประชาชนที่มีสุขภาพดี มีโรคภัยขึ้นมาก็รักษาให้หายได้ คงไม่ได้ตั้งโรงเรียนแพทย์หรือจัดการสอนวิชาชีพแพทย์เพียงเพื่อให้แพทย์มีรายได้ การที่แพทย์มีช่องทางหารายได้เป็นเพียงส่วนประกอบเท่านั้น

วัตถุประสงค์ที่แท้จริงของสถาบันวิชาชีพแพทย์ อยู่ที่ประโยชน์สุขแก่สังคมนั้น แพทย์แต่ละคนมีหน้าที่ที่จะทำให้สถาบันวิชาชีพของตนบรรลุวัตถุประสงค์ที่กล่าวมา คือช่วยให้สังคมนี้มีสันติสุข ในด้านความปลอดภัยไร้โรค มีสุขภาพดี

ฉะนั้น ถ้าแพทย์ประพฤติจริยธรรม ประโยชน์ก็จะเกิดขึ้นตามวัตถุประสงค์ เป็นการช่วยสถาบันวิชาชีพแพทย์นั่นเองให้ทำหน้าที่อย่างถูกต้อง และบรรลุวัตถุประสงค์ของตน นี่เป็นความรับผิดชอบต่อสถาบันวิชาชีพแพทย์

ถ้าวงการแพทย์หรือวิชาชีพแพทย์เจริญมากขึ้น มีความก้าวหน้าในทางวิชาการอย่างสูง เชี่ยวชาญในเทคนิควิทยาเกี่ยวกับการรักษาอย่างยอดเยี่ยม แต่ขาดจริยธรรม บางทีความเจริญก้าวหน้าก็มากมายล้ำเลิศนั้น ก็อาจจะเป็นความเจริญที่ไร้ประโยชน์แก่ประชาชนส่วนใหญ่ก็ได้ ซึ่งข้อนี้ก็มิทางที่จะเป็นความจริง เราอาจจะมีการที่เจริญเลิศล้ำเหลือเกิน แต่เป็นความเจริญที่ไร้ประโยชน์หรือมี

ประโยชน์น้อยแก่สังคม

เพราะฉะนั้น แพทย์ทุกคนจึงมีหน้าที่รับผิดชอบ ที่จะต้องมาช่วยกันทำให้สถาบันวิชาชีพแพทย์นี้ ได้บรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของสถาบันของตนเอง ในการสร้างสรรค์ประโยชน์สุขแก่สังคม โดยเฉพาะทางด้านสุขภาพและความปลอดภัยไร้โรค

ประการสุดท้าย นอกจากความรับผิดชอบที่จะช่วยให้สถาบันของตนบรรลุวัตถุประสงค์ในการทำงาน ก็คือความรับผิดชอบในการดำรงรักษาเกียรติภูมิของสถาบันวิชาชีพแพทย์เอง

เมื่อแพทย์ทำหน้าที่ถูกต้องตามหลักจริยธรรม ก็จะรักษาเกียรติภูมิ รักษาศักดิ์ศรีของสถาบันวิชาชีพแพทย์ไว้ได้ รักษาความเคารพนับถือและรักษาภาพพจน์ในสายตาของประชาชนไว้ได้ ยิ่งในประเทศไทยที่เรามีวัฒนธรรมประเพณี ที่ประชาชนยกย่องบูชา นับถือแพทย์ ก็ยิ่งจำเป็นจะต้องพยายามรักษาภาพพจน์ รักษาความเคารพนับถืออันนี้ไว้

ถ้าหากแพทย์พากันมุ่งแต่รายได้ของตนเอง ไม่ประพฤติจริยธรรม ต่อไปภาพพจน์ก็จะเสื่อม สายตาของประชาชนก็จะมองแพทย์ไปในทางที่ไม่ดีไม่งาม และอาจจะเป็นทางให้เกิดความเสื่อมแก่เกียรติภูมิของแพทย์เอง

ดังจะเห็นตัวอย่างในประเทศสหรัฐอเมริกาปัจจุบัน ซึ่งกำลังมีปัญหาเกี่ยวกับวงการวิชาชีพทนายความ เขาพูดกันว่า วิชาชีพทนายความ หรือวงการทนายความ กำลังมีภาพไม่ดีในสายตาของประชาชน จนถึงขั้นที่คนพูดถึงทนายความด้วยถ้อยคำที่ล้อเลียน หรือบางทีก็กลายเป็นเย้ยหยันไป

ทนายความนั้น ในสังคมตะวันตก โดยเฉพาะสังคมอเมริกัน

นับว่าเป็นอาชีพที่มีรายได้สูงมาก อาจจะเรียกว่าเป็นอันดับ ๑ ก็ได้ ถ้ามองในแง่วัฒนธรรมธุรกิจแล้วก็เป็นคนที่มีฐานะสูงเด่นเหลือเกิน แต่ได้เกิดปัญหาทางจริยธรรม จนกระทั่งว่าในสายตาของประชาชน นั้น กลายเป็นภาพที่ไม่ดี เป็นภาพที่ถูกล้อเลียน และสภาพเช่นนี้ก็คือความเสื่อมของสถาบันวิชาชีพ

เรื่องที่เล่ามานี้เป็นเครื่องแสดงให้เห็นว่า จริยธรรมมีความสำคัญมากเพียงไร แม้แต่ในสังคมที่มีวัฒนธรรมแบบธุรกิจ

เพราะฉะนั้น ในแง่ของวงการแพทย์ ซึ่งได้รับความเคารพนับถือจากประชาชนดีอยู่แล้ว อยู่ในฐานะอันสูงในสายตาของประชาชน ถ้าหากแพทย์แต่ละคนได้ปฏิบัติหน้าที่ตามจริยธรรมอย่างถูกต้อง ก็จ้ะรักษาเกียรติภูมิและภาพในสายตาของประชาชนไว้ในฐานะอันสูง เป็นที่เคารพนับถือยกย่องต่อไป แต่ถ้าแพทย์แต่ละคนไม่ทำหน้าที่ให้ถูกต้องตามจริยธรรม ก็เท่ากับว่าแพทย์ทั้งหลายกำลังมาช่วยกันลดเกียรติภูมิของสถาบันวิชาชีพแพทย์ลงไป

กล่าวได้ว่า แพทย์ที่ขาดจริยธรรม คือผู้ที่กำลังทำลายเกียรติภูมิของสถาบันวิชาชีพแพทย์ เป็นบุคคลที่เป็นภัยต่อวงการแพทย์ อันนี้ก็เป็นเรื่องของความรับผิดชอบต่อสถาบันวิชาชีพแพทย์

ตกลงว่า เรามีเหตุผลมากมายหลายอย่าง รวมถึง ๑๐ ประการในการที่ว่าแพทย์จะต้องมีจริยธรรม และความที่ว่ามานี้ครอบคลุมวงการแพทย์ทั่วไป ไม่เฉพาะอายุรแพทย์เท่านั้น แต่หมายถึงแพทย์ทุกสาขาวิชาทีเดียว นี่ก็เป็นเรื่องของการที่จะมีจริยธรรมของแพทย์

ปัญหาจริยธรรมสำหรับแพทย์ที่มีจริยธรรม

สังคมยิ่งเจริญ ปัญหาจริยธรรมยิ่งเพิ่มมากและซับซ้อน

เมื่อสังคมมีความเจริญก้าวหน้า มีความสลับซับซ้อนมากขึ้น ปัญหาจริยธรรมก็เพิ่มมากขึ้นและสลับซับซ้อนยิ่งขึ้นด้วย ทำให้แพทย์เอง แม้แต่แพทย์ที่รักจริยธรรม และปรารถนาจะรักษาจริยธรรม บางทีก็ประสบปัญหาในการที่จะรักษาจริยธรรมนั้น ว่าตนจะปฏิบัติอย่างไร นอกจากแรงยั่วยวนบีบคั้นในทางวัฒนธรรมธุรกิจ และสภาพชินชา ไร้ชีวิตจิตใจของวัฒนธรรมอุตสาหกรรมแล้ว ก็ยังมีปัญหาที่เกิดจากเทคโนโลยีเป็นต้น

ในสังคมที่เจริญนี้ ปัจจัยอย่างหนึ่งที่สร้างสรรค์ความเจริญนั้นก็คือ เทคโนโลยี เทคโนโลยีมาช่วยสร้างสรรค์ความเจริญ และก็ทำให้ชีวิตและสังคมซับซ้อนมากขึ้นด้วย ชีวิตและสังคมยิ่งซับซ้อนขึ้นเท่าใด ปัญหาทางจริยธรรมก็ดูเหมือนจะยิ่งซับซ้อนมากขึ้นเท่านั้น พร้อมกันนั้นก็ยังมีปัญหาแปลกๆ ใหม่ๆ ที่ไม่เคยพบ มาเผชิญหน้าซึ่งแพทย์จะต้องพิจารณาตัดสินใจว่า จะเลือกปฏิบัติอย่างไร

ในสภาพที่เรามีปัญหาจริยธรรมเพิ่มขึ้น พร้อมกับความเจริญใหม่ๆ นั้น ก็ปรากฏว่า ปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นใหม่ๆ นั้น มี

ลักษณะพิเศษของมันแบบหนึ่ง คือเป็นปัญหาที่เราไม่มีคำตอบสำเร็จรูป เพราะฉะนั้น ในสังคมที่เจริญแบบนั้น การเกี่ยวข้องกับจริยธรรมจะไม่มีสิ่งที่เรียกว่าเป็น dogma มาช่วย เราจะต้องใช้ปัญญาพิจารณาวินิจฉัยด้วยเป็นกรณีๆ ไป หรือจะต้องหาหลักการที่นำมาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมในแต่ละกรณี

แต่รวมแล้วในทางปฏิบัติแพทย์จะต้องใช้ความคิด ต้องพิจารณา ต้องใช้สติปัญญา มาก ๆ เมื่อแพทย์ได้ตกลงใจปฏิบัติในเรื่องนั้นๆ ไปอย่างไรแล้ว อันนั้นก็คือสิ่งที่เรียกว่า เป็นกรรมของมนุษย์เอง ที่จะมาตัดสินชะตากรรมของโลกหรือของสังคมต่อไป เพราะว่าเมื่อมีปัญหาใหม่ๆ ทางจริยธรรม และเมื่อเราตัดสินใจเลือกปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่ง การตัดสินใจเลือกนั้นก็เป็นการที่จะกำหนดวิถีชีวิตของมนุษย์และสังคมต่อไป

เพราะฉะนั้น ปัญหาจริยธรรมที่เกิดขึ้นใหม่ๆ แบบนี้ และการปฏิบัติต่อปัญหาเหล่านั้น จึงเป็นเรื่องสำคัญมาก

สำหรับพระพุทธศาสนา ซึ่งเป็นศาสนาแห่งปัญญา สอนให้คนรู้จักใช้ความคิดพิจารณา เป็นที่กล่าวขวัญกันว่า พุทธศาสนานั้นไม่มีสิ่งที่เรียกว่า dogma ฝรั่งบางพวกหันมานับถือพระพุทธศาสนาก็เพราะเห็นว่า พระพุทธศาสนาไม่มี dogma คือให้แต่หลักการแห่งความจริงและเหตุผลทั่วๆ ไป แล้วให้ใช้สติปัญญาของตนเองพิจารณาเลือกตัดสินใจ ในยุคสมัยนี้เราก็จะต้องใช้วิธีปฏิบัติทางจริยธรรมตามหลักการอย่างนี้ด้วย จึงเป็นเรื่องเหมาะสมกับยุคสมัยที่ว่า พระพุทธศาสนายกย่องการใช้ปัญญา

ตัวอย่างปัญหาใหม่ ๆ ในทางจริยธรรม

ปัญหาจริยธรรมในยุคใหม่ ที่ว่ามากับความเจริญใหม่ ๆ ที่ซับซ้อน มีตัวอย่างซึ่งจะเห็นได้ง่าย ๆ เช่น ปัญหาการทำแท้งว่าเป็นผิดเป็นบาปหรือไม่ เป็นการทำลายชีวิต อย่างที่ทางพระเรียกว่าเป็นปาณาติบาตหรือไม่ และปัญหาอย่างนี้จะโยงไปถึงคำถามที่ว่าชีวิตเริ่มต้นเมื่อใด เริ่มเมื่อปฏิสนธิในครรภ์ หรือว่าเริ่มต้นเมื่อคลอดจากครรภ์มารดา อย่างที่กฎหมายถือว่ามนุษย์เกิดเป็นบุคคลเมื่อคลอดจากครรภ์มารดาแล้วมีชีวิตรอดอยู่เป็นต้น

นอกจากนั้น ก็มีปัญหาการทำแท้งที่กลายเป็นธุรกิจไป ปัญหาอย่างอื่นที่ซับซ้อนก็เช่น เรื่องชีวิตของเด็กในครรภ์ จะให้พ่อแม่เป็นผู้ตัดสินใจ ถือว่าพ่อแม่เป็นเจ้าของชีวิต เป็นผู้มึสิทธิในชีวิตของเด็ก จะทำอย่างไรกับเด็กในครรภ์ของตนก็ได้ หรือว่าเด็กในครรภ์นั้น เป็นเจ้าของสิทธิในชีวิตของตนเอง เหล่านี้เป็นปัญหาทางจริยธรรมทั้งนั้น เพราะว่าเมื่อกำหนด ตกลงอย่างไรแล้ว ก็จะไปสู่การปฏิบัติ

กรณีอื่น ๆ ยังมีมากมาย อย่างเด็กเกิดใหม่ที่เรียกว่า severely disabled คือ มีความบกพร่องทางร่างกายอย่างถึงจนแทบจะไม่สามารถทำอะไรได้เลย เราจะปฏิบัติอย่างไร จะปล่อยให้ตายเองหรือจะทำให้ตายอย่างสบายๆ และการทำให้ตายแบบสบายๆ กับการปล่อยให้ตายเองนี้ มีผลต่างกันอย่างไรต่อชีวิตของตัวเด็กนั่นเอง และต่อจริยธรรม หรืออย่างคนที่ป่วยหนักถึงขั้นที่หมดหวัง แพทย์ควรจะกระทำตามความประสงค์ของผู้ป่วยเป็นหลัก หรือ

ว่าจะเอาคุณภาพชีวิตของผู้ป่วยนั้นเป็นหลัก ซึ่งจะทำให้ข้อวินิจฉัย และการปฏิบัติที่ตามมาแตกต่างกันไป

เช่นว่า ถ้าเอาคุณภาพชีวิตของผู้ป่วยเป็นหลัก แพทย์ก็อาจจะวินิจฉัยว่าคนนี้ควรจะตายแล้ว อยู่ไปก็ทุกข์ทรมานเปล่าๆ แต่คนที่ จะตายบางที่เขาายังอยากมีชีวิตอยู่ ยังไม่อยากตาย หรือเขาอาจจะไม่รู้ว่าเขาอยากตายหรือเปล่า ในทางตรงข้าม บางคนยังพอชะลอให้มีชีวิตที่นั่นอยู่ไปได้บ้าง แต่เกิดอยากจะตายขึ้นมาเพราะทุกข์ทรมาน แพทย์ก็ต้องพิจารณาว่าจะเอาอย่างไร จะเอาตามความประสงค์ของคนตาย หรือจะเอาคุณภาพชีวิตของเขา

เกี่ยวกับเครื่องมือเทคโนโลยี ยังมีปัญหาอีกมาก เมื่อคนป่วยหมดหวังแล้ว แต่มีเครื่องมือที่จะช่วยยืดอายุ เช่น เครื่องช่วยหายใจ เป็นต้น ถ้าเราเห็นชัดๆ อยู่ว่าคนนี้หมดหวังแล้ว ต้องตายแน่นอน เราเอาเครื่องช่วยไปยืดชีวิตของเขา ก็อาจทำให้เขาทุกข์ทรมาน และสิ้นเปลืองงบประมาณแผ่นดิน เป็นต้น อย่างนี้ควรจะทำหรือไม่ หรือการนำเอาน้ำเชื้อของผู้ชายไปใส่ไว้ในผู้หญิงอีกคนหนึ่ง เพราะ ว่าหญิงที่ได้ชื่อว่าเป็นมารดา คือภรรยาของชายคนนั้นไม่สามารถมีลูก เรียกว่าเป็นการเช่าครรภ์ หากหญิงที่ให้เช่าครรภ์นั้นให้กำเนิดลูกแก่สามีภรรยาที่ต้องการ ผู้หญิงคนนั้นมีความผิดหรือไม่ในทางจริยธรรม และหญิงที่ให้เช่าครรภ์มีสิทธิยึดครองเด็กนั้นเป็นลูกของตนหรือไม่ ก็เป็นปัญหาที่อาจจะมี การแย่งกรรมสิทธิในลูกกันต่อไป

ในการผ่าตัดเปลี่ยนอวัยวะก็จะมีปัญหา เช่น ถ้ามีการรับซื้ออวัยวะ โดยมีสถานที่ซื้อขายหรือจัดเป็นกิจการ ซึ่งดำเนินธุรกิจในการรับซื้ออวัยวะของคน ก็อาจจะมี การประพடுத்தที่เป็นผลร้ายได้

หลายอย่าง เช่น คนบางคนที่มาขายอวัยวะด้วยต้องการเงิน ก็อาจหาเงินด้วยการขายอวัยวะของตนเองอย่างเดียวโดยไม่ทำงานทำการอื่นๆ เป็นอยู่ด้วยความเกียจคร้าน กลายเป็นผลเสียแก่สังคมอย่างนี้เป็นต้น

เหล่านี้เป็นปัญหาทางจริยธรรมซึ่งมีมากมาย และหลายอย่างก็ต้องการการพิจารณาตัดสินใจเป็นกรณีๆ ไป ทีนี้ จะทำอย่างไรในกรณีที่เราไม่มีเวลาที่จะมาวิเคราะห์วินิจฉัยด้วยเป็นเรื่องๆ อาตมภาพคิดว่าจะพูดถึงหลักทั่วไปว่าในทางพุทธศาสนาแนะนำให้ปฏิบัติอย่างไร

หลักการทั่วไปในการพิจารณาปัญหาจริยธรรม

ในทางพุทธศาสนานั้น ในเบื้องต้นขอพูดถึงหลักที่ถือว่าเป็นความจริงพื้นฐานบางเรื่องก่อน อย่างเช่นในเรื่องการเริ่มต้นของชีวิตมนุษย์ หรือความเป็นมนุษย์นี้ พุทธศาสนาถือว่าชีวิตมนุษย์เริ่มต้นเมื่อปฏิสนธิ การทำลายชีวิตตั้งแต่จุดนั้นไป คือตั้งแต่ปฏิสนธิในครรภ์มารดาแล้วถือว่าเป็นการทำลายชีวิตมนุษย์ หรือเป็นการฆ่าเป็นปาณาติบาต

ประการต่อไปก็คือ สิทธิในชีวิต ต้องถือว่าสิทธิในชีวิตเป็นของผู้มีชีวิตนั้น คนอื่นจะมาเป็นเจ้าของที่แท้จริงไม่ได้ คนอื่นเป็นแต่เพียงผู้ช่วยเหลือเลี้ยง เป็นผู้ช่วยเกื้อกูลเท่านั้น แม้แต่ชีวิตเล็ก ๆ ในระยะเริ่มแรกนั้นก็รู้จักรักสุขเกลียดทุกข์ ความรักสุขเกลียดทุกข์นี้ บางทีอาจจะไม่แสดงออกมาถึงระดับจิตสำนึก เพราะอายตนะต่างๆ ยังไม่เจริญพอที่จะทำหน้าที่รับรู้ แต่ความรู้สึกนั้นก็มิได้อยู่แล้ว ความรู้

สี่รักสุขเกลียดทุกข์นี้ เราสามารถพิสูจน์ได้จากพฤติกรรมของทารก แม้ในระยะที่ยังไม่มีอวัยวะ เช่น ตา หู ที่จะได้เห็นได้ยินชัดเจน การพิจารณาทางจริยธรรมจะต้องคำนึงถึงคุณค่าในด้านความสุขความทุกข์ของชีวิต ที่ว่ามานั้นด้วย

อีกประการหนึ่ง ว่าโดยธรรมชาติทั่วไป ทุกชีวิตรักสุข เกลียดทุกข์ รักชีวิต กลัวตายด้วยกันทั้งนั้น แม้แต่ชีวิตที่คนอื่นเห็นว่าแยะเต็มที มีความทุกข์ทรมานมากไม่น่าจะอยู่ต่อไป เขาก็ยังอยากจะเป็นอยู่ ในทางตรงกันข้าม บางชีวิตมีร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ดี แต่ภายในจิตใจอาจอยากตายก็ได้ เรื่องนี้ไม่แน่นอน

สำหรับภาวะที่เป็นอติวิสัยเช่นนี้ เราจะไปรู้สึกแทนเขาไม่ได้ เพราะฉะนั้น เราจะไปวินิจฉัยความรู้สึกแทนกันยาก ว่าคนนี้เขาทุกข์ทรมานขนาดนี้ เขาไม่น่าจะอยู่ เขาคงไม่อยากอยู่ เขาคงอยากตาย แต่แท้ที่จริงเขาอาจจะยังอยากอยู่ก็ได้ ชีวิตยังเป็นสิ่งที่น่าสนใจสำหรับเขาอยู่ อย่างนี้ก็เป็นเรื่องที่ควรพิจารณา ซึ่งเราไม่ควรด่วนเอาตัวเราเป็นผู้วินิจฉัยเสียแต่เบื้องต้น

วิธีปฏิบัติในการใช้หลักทั่วไปพิจารณาวินิจฉัย ปัญหาใหม่ ๆ ทางจริยธรรม

สำหรับการปฏิบัติของอายุรแพทย์ และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการบำบัดรักษา จึงควรใช้หลักทั่วไป เพราะในกรณีอย่างนี้เราไม่สามารถเอาหลักตายตัวมาใช้ จึงต้องใช้หลักทั่วไป โดยพิจารณาประยุกต์เป็นราย ๆ หรือเป็นประเภท ๆ ไป ว่าถึงหลักทั่วไปนั้น ในทางปฏิบัติจะมีการพิจารณาเป็น ๒ ชั้น

ขั้นที่ ๑ พิจารณาปัญหาทางจริยธรรมโดยแยกออกเป็น ๒ ด้าน

ด้านที่ ๑ คือ มองในแง่ศีลธรรมก่อน มองในแง่ศีลธรรมก็คือ มองตามความจริงตรงไปตรงมาตามธรรมชาติ เช่น ในแง่ของความ ผิดต่อชีวิตอื่น ความผิดต่อชีวิตอื่น ก็คือ การฆ่าหรือการทำลายชีวิต ในแง่นี้เมื่อว่ากันตามศีลธรรม ตรงไปตรงมาตามธรรมชาติ เมื่อมีการ ทำลายชีวิต ก็คือการทำลายชีวิต การฆ่าก็คือการฆ่า ก็เป็น ปาณาติบาต เป็นความจริงที่เกิดขึ้นอย่างนี้ ต้องยอมรับตามความ เป็นจริง แล้วไม่เอาเหตุผลในแง่อื่นมาปิดเบนเป็นการหาเหตุผลเข้า ข้างตนเองว่า ไม่ใช่ปาณาติบาต ไม่ใช่การฆ่า เพราะมีฉะนั้นแล้วจะ กลายเป็นการปิดป้องศีลธรรม จึงต้องพิจารณาความจริงตรงไป ตรงมาก่อน

เมื่อพิจารณาด้านที่ ๑ คือศีลธรรมหรือความเป็นจริงตาม ธรรมชาติแล้ว ก็ไปสู่ด้านที่ ๒ คือพิจารณาในแง่จริยธรรม

จริยธรรมก็คือด้านปฏิบัติการของบุคคล การปฏิบัติเพื่อให้ เกิดผลดีต่อชีวิตและสังคม โดยสอดคล้องกับศีลธรรมนั้นแหละ เป็น จริยธรรม จริยธรรมต้องอิงอาศัยศีลธรรม เกี่ยวเนื่องกับศีลธรรม แต่จริยธรรมถือเอาเจตนา เป็นหลัก

ตอนนี้เราจะพิจารณาปัญหาในแง่ปฏิบัติการของคน ซึ่งเป็น เรื่องของจริยธรรม ก็ต้องดูที่เจตนา

เมื่อยอมรับความจริงว่าเป็นอย่างนั้นแล้ว เช่น เมื่อมีการฆ่า เกิดขึ้น ก็ยอมรับตามตรงว่าเป็นการฆ่า เพราะการฆ่าสัตว์นั้นเป็น ความจริงตามธรรมชาติ

แต่ต่อจากนั้นมาพิจารณาในแง่ที่เกี่ยวกับคนว่า การชำนั้ เป็นความผิดมากหรือน้อย ก็เป็นเรื่องของจริยธรรม ซึ่งพูดภาษาทาง พระก็ว่าเป็นบาปมากหรือน้อย

ถึงตอนนี้พระท่านก็จะว่าแล้วแต่เจตนา เช่นว่า ถ้าฆ่าด้วย เจตนามุ่งร้ายด้วยความเห็นแก่ตัวของผู้ฆ่านั้น หรือด้วยความเกลียด แค้นชิงชัง มุ่งจงล้างจงบผลาญเป็นต้น เช่นนี้ ก็บาปมาก แต่ถ้าฆ่า ด้วยเหตุสุดวิสัย เช่น จะป้องกันตัว หรือเป็นการฆ่าเพื่อช่วยเหลือ ชีวิตอื่นที่มีคุณความดีเป็นประโยชน์ เพราะชีวิตที่เราฆ่านั้น อาจจะทำให้ชีวิตอื่นที่มีคุณความดีเป็นประโยชน์ต้องสูญสิ้นไป เป็นการฆ่า โดยมีความหวังดีต่อชีวิตที่มีคุณความดี การชำนั้ก็มีโทษน้อย มี บาปน้อย ดังนี้เป็นต้น

ที่ว่านั้ก็คือ ไม่ใช่เป็นการพุดตายตัว จะต้องมองถึงความยืดหยุ่น ความมากความน้อย เป็นต้น โดยพิจารณาองค์ประกอบอื่นที่ พ่วงมาด้วย

ข้อพิจารณาก็คล้ายกับที่ได้กล่าวมาแล้ว รวมทั้งข้อที่ว่า สัตว์ ที่เราฆ่านั้นมีคุณมากหรือมีโทษมาก ถ้าเป็นสัตว์ที่มีคุณความดีมาก การฆ่าก็มีโทษมาก ถ้าเป็นสัตว์ที่มีโทษมาก เป็นสัตว์ที่เป็นภัย เป็น อันตรายต่อมนุษย์ต่อสังคม การฆ่าสัตว์นั้นก็เป็นโทษน้อยลงไป ในแง่สัตว์ใหญ่สัตว์เล็ก ถ้าฆ่าสัตว์ใหญ่ก็มีบาปมากกว่าฆ่าสัตว์เล็ก หรือในแง่ของความพยายาม ถ้าใช้ความพยายามในการฆ่ามาก เช่น วางแผนตามล่า เป็นต้น ก็เป็นบาปมาก ถ้าไม่ได้ใช้ความเพียร พยายามมาก ก็บาปน้อย นี่เป็นข้อพิจารณาต่าง ๆ เกี่ยวกับความยืดหยุ่นซึ่งเป็นเรื่องทางจริยธรรม

ตกลงว่าในขั้นที่ ๑ ต้องแยกการพิจารณาเป็น ๒ ด้าน คือ ต้องยอมรับความเป็นจริงของธรรมชาติ ตามหลักสัจธรรม เมื่อความจริงเป็นอย่างไร ก็ต้องเป็นอย่างนั้น แล้วจึงมาพิจารณาในแง่การปฏิบัติของคน ในทางจริยธรรม อีกทีหนึ่ง

ขั้นที่ ๒ ในแง่จริยธรรม ที่ว่าถือเจตนาเป็นหลักนั้น จะต้องพิจารณาลึกลงไปอีกถึงคุณธรรม ๒ ประการที่พ่วงมากับเจตนา คุณธรรม ๒ ประการนั้น ได้แก่

คุณธรรมประการที่ ๑ คือ **ปัญญา** เราต้องพิจารณาในแง่ปัญญา ว่าการกระทำนั้นประกอบด้วยความรู้ความเข้าใจ เกิดจากการใช้ปัญญาพิจารณาเหตุผล ข้อดีข้อเสีย รู้เข้าใจความจริงอย่างดีที่สุด ฉะนั้น การประพฤติปฏิบัติทางจริยธรรมจึงไม่ใช่การทำให้ไปอย่างลอยๆ ทั่วไปด้วยความมีขอบหรือไม่ได้ใช้ความคิดพิจารณา แต่ต้องใช้การพิจารณาวินิจฉัยด้วยสติปัญญาอย่างดีที่สุด โดยมองเห็นแล้วว่า ทำอย่างนี้จะเกิดผลดีอย่างมากที่สุดแก่ชีวิต เท่าที่สติปัญญาของเราจะเห็นได้

การตัดสินใจวินิจฉัยโดยอาศัยฐานแห่งปัญญา โดยมีความรู้ความเข้าใจอย่างชัดเจนที่สุดนั้น เป็นแง่หนึ่งของจริยธรรม

คุณธรรมประการที่ ๒ คือ **เมตตาการุณา** ต้องพิจารณาว่าเป็นการกระทำ หรือปฏิบัติที่เกิดจากความหวังดี ปรารถนาดี ต้องการช่วยเหลือให้เขาพ้นทุกข์ ถ้ามีเจตนาดีอยู่แล้วจะมีการกระทำผิดพลาดประการใด ก็ถือว่า มีจริยธรรมอยู่ในตัวของผู้ปฏิบัติการนี้ เป็นฐานอยู่แล้ว

ถ้าหากว่าได้ใช้ปัญญาอย่างเต็มที่ และทำด้วยความหวังดี

มีเมตตากรุณาต้องการช่วยเหลืออย่างแท้จริงแล้ว การปฏิบัติก็จะ เป็นจริยธรรมอย่างดีที่สุดที่จะบรรลุถึงได้ในกรณีนั้นๆ แม้จะมีความ ผิดพลาดขึ้นมา ก็จะเป็นเรื่องของเหตุสุคติวิสัย หรือปัญญาของเรายัง หยั่งไปไม่ถึง ซึ่งเราก็จะพยายามสืบค้นหาความจริงในเรื่องนั้นต่อไป

นอกจากปัญญาและกรุณาแล้ว ในตัวผู้ปฏิบัติการนั้นเอง เพื่อจะให้จริยธรรมได้ผลสมบูรณ์ ควรจะมีจิตใจที่ปลอดโปร่งผ่องใส และมีความสุขในการกระทำของตน ที่ตนได้ใช้ปัญญาอย่างดี และมี จิตใจปรารถนาดีอย่างเต็มที่แล้ว จะต้องไม่ขุ่นมัว ไม่เศร้าหมอง เพราะภาวะเช่นนี้เป็นผลดีต่อชีวิตของตนเอง ซึ่งควรจะเกิดมีขึ้นตาม เหตุตามผล เพราะเมื่อตั้งใจดี และใช้ปัญญาพิจารณาอย่างดีที่สุด แล้ว เราก็ควรจะมีจิตใจที่สุขสบาย และก็จะมีผลดีต่อชีวิตผู้อื่น และ ต่อสังคมด้วย เพราะว่าเราจะต้องเป็นแบบอย่างของการปฏิบัติ จริยธรรม

ถ้าคนที่ประพฤติจริยธรรมมีความสุข เป็นคนมีจิตใจสบาย ก็จะเป็นเครื่องชักจูงให้ผู้อื่นเห็นคุณค่าของจริยธรรม ที่จะประพฤติ ปฏิบัติจริยธรรมด้วย ไม่ใช่ประพฤติจริยธรรม แล้วกลายเป็นคนมี ความทุกข์มาก มีความขุ่นมัวเศร้าหมองไม่เป็นที่น่าชื่นชมยินดี ซึ่ง ควรจะตรวจสอบว่า อาจจะเป็นการปฏิบัติที่ผิดพลาดไป ภาวะดัง กล่าวนี้เป็นฐานรองรับอยู่ภายใน

อีกด้านหนึ่ง คือ ฝ่ายคนไข้ คนไข้ที่แพทย์ปฏิบัติด้วยความมี เมตตากรุณานั้น มีความหมายรวมไปถึงการที่แพทย์จะต้อง พยายามให้คนไข่นั้น ทำผลดีให้เกิดขึ้นแก่ชีวิตของเขาเองด้วย ซึ่งผล ดีนี้จะเกิดขึ้นโดยทำให้เขาเกิดปัญญา แล้วปฏิบัติต่อชีวิตของเขาเอง

ด้วยปัญญาอัน พร้อมด้วยความเมตตากรุณาต่อชีวิตของตนเอง คือ คนไข้ควรมีความรู้สึกที่ดีต่อชีวิตของตนเอง และมีความเข้าใจในเรื่องราวที่เกี่ยวกับชีวิตของตนอย่างถ่องแท้

เพราะฉะนั้น ถ้าหากแพทย์สามารถทำได้ ซึ่งเป็นการทำงานได้อย่างดีที่สุดด้วย ก็คือ แม้แต่เมื่อคนไข้จะต้องเผชิญกับความตาย จะทำอย่างไรที่จะให้คนไข้สามารถเข้าใจความจริง และยอมรับความจริงได้ จนกระทั่งจิตใจของเขามีที่ลงกับตนเองหรือลงตัวกับตนเองได้ เมื่อจิตใจของเขาลงลงได้แล้ว เขาจะปลอดภัย เบา โลงสบาย เกิดอิสรภาพในทางจิตใจ

ถ้าไม่สามารถทำได้ถึงขั้นนี้ แพทย์ก็ได้แต่มีเมตตากรุณาต่อคนไข้ อาจจะทำให้คนไข้ยังไม่รู้ว่าตนเองจะต้องตาย แล้วก็ตายไป แต่นี่ยังไม่ถือว่าดีที่สุด

ถ้าดีที่สุดก็คือ คนไข้ต้องตายไปด้วยปัญญาที่รู้เท่าทันความจริง จนเป็นอิสระออกไปได้ พร้อมด้วยจิตใจที่ดีที่งาม คือ มีจิตใจที่ไม่ขุ่นมัว ไม่เศร้าหมอง ไม่เกิดความกระวนกระวายใจต่อเรื่องชีวิต และไม่เกิดความเป็นปฏิกษต่อชีวิตของตนเองด้วย ก็คือมีปัญญาเข้าใจ และเกิดความเมตตากรุณาต่อชีวิตพร้อมกันไป

ความมั่นใจในการปฏิบัติหน้าที่และความมีจริยธรรม

รวมความว่า การปฏิบัติในทางจริยธรรมนั้น แม้จะมีข้อจำกัด ด้วยภารกิจที่ต้องพิจารณาวินิจฉัยตัดสินใจเลือกทำ ไม่มีคำตอบสมบูรณ์โดยเด็ดขาดในแต่ละเรื่อง แต่ถ้ามี *เจตนาบริสุทธิ์* ประกอบไปด้วยเมตตากรุณา จริยธรรมก็มาครั้งหนึ่งแล้ว นี่เป็นขั้นที่หนึ่ง

นอกจากนั้น ถ้าใช้ปัญญาทำการ ด้วยความรู้เข้าใจตรงตามความเป็นจริงให้เต็มที่ โดยพิจารณาเหตุผลให้เข้าใจรู้เห็นความเป็นจริงนั้น ก็จะทำให้ปฏิบัติถูกต้องเป็นจริยธรรมที่สมบูรณ์

สำหรับแพทย์ แม้จะไม่มีคำตอบสำเร็จรูปเด็ดขาด แต่ถ้าแพทย์ทำให้ประชาชนเห็นว่า แพทย์ปฏิบัติการต่อคนไข้อย่างมีหลักมีเกณฑ์ และทำด้วยความรู้ความเข้าใจอย่างมีเหตุผลสมมุติปัญญา พร้อมทั้งเป็นการกระทำที่เกิดจากเมตตากรุณา ปรารถนาดีต่อคนไข้ และประชาชนอย่างแท้จริง ถ้าทำได้เพียงเท่านี้ ประชาชนก็จะเกิดความมั่นใจ เกิดความอบอุ่นใจ และไว้วางใจต่อแพทย์ และคิดว่าเป็นจริยธรรมที่ดีที่สุด ที่จะพึงหวังได้ในสภาพของจริยธรรมที่มีปัญหาเกี่ยวกับความไม่เด็ดขาด ไม่สมบูรณ์เหล่านี้

อนึ่ง ด้วยการกระทำเช่นนี้ แพทย์ก็จะได้ชื่อว่าเป็นผู้มีความรับผิดชอบต่อชีวิตและสังคมมนุษย์ เป็นผู้ดำรงจริยธรรมของสังคมไว้ เพื่อประโยชน์สุขของสังคมนั่นเองด้วย และจะเป็นการดำรงรักษาสถาบันแพทย์ให้มีเกียรติภูมิ และเป็นทีเคารพนับถือขึ้นชมบูชา ในสายตาของประชาชนต่อไปด้วย

แต่ถ้าแพทย์ไม่รักษาจริยธรรม ภาพอย่างหนึ่งก็จะเกิดขึ้น คือ อาจจะกลายเป็นว่า แพทย์นั้นเป็นเพียงผู้ที่มาแอบอิงอาศัยระบบสังคม ตลอดจนระบบวัฒนธรรมที่เอื้อโอกาสแก่ตนเองในการแสวงหาผลประโยชน์ ถ้าแพทย์เป็นผู้มีจริยธรรม ภาพที่ดั่งงามก็จะได้รับการเชิดชูขึ้นไป ทำให้แพทย์คงอยู่ในฐานะ เป็นบุคคลที่ควรเคารพบูชา เป็นบุคคลที่มีประโยชน์ มีคุณค่าต่อสังคมมนุษย์

เพราะฉะนั้น แพทย์ไม่ใช่จะเป็นเพียงผู้ประกอบอาชีพเพื่อ

ทำมาหากินเลี้ยงชีวิตของตนเท่านั้น แต่จะต้องเป็นผู้มีส่วนร่วมรับผิดชอบต่อสังคม เป็นผู้มีส่วนสำคัญ เป็นระดับผู้นำในการพัฒนาสังคม และแพทย์ไม่ใช่แต่จะเป็นผู้มีจริยธรรมเองเท่านั้น แต่จะต้องเป็นแบบอย่างในการประพฤติและรักษาจริยธรรม แม้กระทั่งเป็นผู้นำในการส่งเสริมจริยธรรมด้วย เพราะว่า เมื่อคำนึงถึงความรับผิดชอบต่อสังคมโดยส่วนรวม ตลอดจนการที่เป็นผู้นำของสังคม และวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของวิชาชีพในการเป็นแพทย์แล้ว ก็เป็นเหตุผลที่เรียกร้องให้เกิดจิตสำนึกในทางจริยธรรมเป็นอย่างยิ่ง

เพราะฉะนั้น ปัญหาที่อยู่ที่ว่า แพทย์จะเลือกปฏิบัติอย่างไร ในทางเลือก ๒ อย่าง คือ จะเป็นผู้ใช้ระบบสังคมนี้เป็นช่องทางหาผลประโยชน์ หรือจะเป็นผู้ร่วมรับผิดชอบในการสร้างสรรค์พัฒนาสังคม ให้สมกับฐานะของตนเอง ที่ประชาชนเคารพนับถือบูชาอยู่แล้ว

วันนี้ อาตมภาพก็ได้พูดมาเป็นเวลาพอสมควรแล้ว ขออนุโมทนาต่อคณะท่านผู้ดำเนินการ ที่ได้จัดให้มีการประชุมครั้งนี้ขึ้น อาตมภาพได้พูดไปก็เป็นเพียงข้อคิด แง่ความเห็นบางประการ หากจะมีข้อผิดพลาดล่วงเกินประการใด ก็ขอประทานอภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย

เท่าที่พูดมาก็ด้วยเจตนามุ่งดี หวังดีต่อกัน พร้อมกับในจิตใจนั้นก็มีความเคารพนับถือสถาบันวิชาชีพแพทย์ และมีความรำลึกถึงคุณความดีของแพทย์มากมายหลายท่าน ที่ได้เกื้อกูลทั้งต่อตนเองและสังคมไทยโดยทั่วไป

ในที่สุดนี้ ขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัยอภิบาลรักษาท่านผู้เป็นแพทย์ และท่านผู้เกี่ยวข้องในการรักษาพยาบาลทุกท่าน ขอจง

เจริญด้วยจตุรพิธพรชัย มีความเข้มแข็งด้วยกำลังกาย กำลังใจ กำลังปัญญา ในการที่จะปฏิบัติภารกิจแห่งวิชาชีพแพทย์ต่อไป และในการที่จะทำให้สถาบันวิชาชีพแพทย์ ตลอดจนวงการแพทย์เจริญงอกงามรุ่งเรืองยิ่งขึ้นไป เพื่อประโยชน์สุขของสังคมไทยนี้ และของมวลมนุษยชาติ ตลอดกาลนาน เทอญ

คำกล่าวสรุป

กระผม ในนามของราชวิทยาลัยอายุรแพทย์แห่งประเทศไทย และสมาชิกทั้งหมด ก็ขอกราบพระคุณเจ้าที่เคารพที่ได้มาแสดงธรรมกถาเรื่อง อายุรแพทย์กับปัญหาจริยธรรม

ผมเชื่อมั่นว่า พวกเราคงจะได้น้อมนำคำชี้แจงของท่านด้วยเจตนาที่ดีนี้ ไปพิจารณาและใช้ให้เป็นประโยชน์

กระผมขอกราบเรียนต่อที่ประชุมนี้ และต่อพระคุณเจ้าที่เคารพว่า เป็นมติเอกฉันท์ของคณะกรรมการบริหารว่า คงจะมีประโยชน์ยิ่งขึ้นในการที่จะจัดพิมพ์ธรรมกถาของท่านซึ่งแสดงจบไปเมื่อครู่นี้ แจกจ่ายให้แก่ อย่างน้อยสมาชิกของราชวิทยาลัย ซึ่งจะด้วยเหตุใดก็ตามไม่อาจจะเข้ามาฟังธรรมะอันประเสริฐในเข้าวันนี้ได้ และจำนวนหนึ่งก็จะได้ถวายท่านเพื่อแจกเป็นธรรมทาน ในโอกาสสุดแท้แต่ท่านจะพิจารณาต่อไป